

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

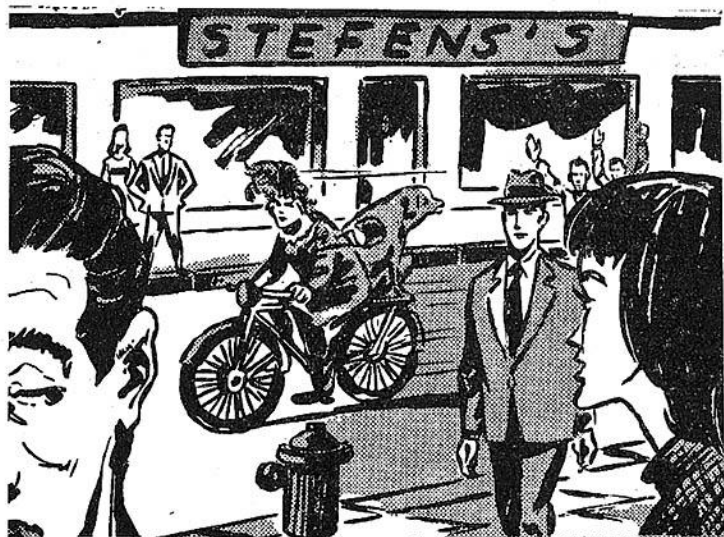
7

13 ΕΚΑΤΡΙΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΟ ΕΞΠΡΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΕΞΠΡΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ντέτεκτιβ
του μέλλοντος

ΜΕΣΗΜΕΡΙ.

Ο Μάξ Μπάρ φτάνει κάπως πιο νωρίς στο διαμέρισμά του. Ξεκλειδώνει κι ανοίγει την πόρτα όσο γίνεται πιο άθόρυβα και προχωρεί μέσα πατώντας ανάλαφρα στις μύτες των παπουτσιών του. Θέλει να δει αν ο Γιούπυ διαβάζει τα μαθήματά του, ή παίζει σκαλίζοντας τους φακέλους των υποθέσε-

ων και τ' αστυνομικά σύμπερα που βρίσκονται στο γραφείο και στις ντουλάπες του.

Νά όμως που μόλις φτάνει στη μισάνοιχτη πόρτα του γραφείου, τον βλέπει να κρατάει μπροστά στο στόμα του έναν μικροσκοπικό πομπό και δέκτη ασυρμάτου τηλεφώνου και να λέη:

— Έμπρός, έμπρός!.. Έδώ Γιούπυ Γιαγιά, διάσημος ντέτεκτιβ του μέλλοντος... Μετά πέντε - δέκα χρόνια ο Μαιξμπάρ θα τρώη γροθιά ά-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

πὸ μένα καὶ θὰ σηκώνεται
στὰ πισινά του ποδάρια! Ἄ-
μέ!

Ὁ ντέτεκτιβ σπρώχνει τὴν
τάρτα καὶ μπαίνει μέσα:

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως
καὶ γιὰ πέντε - δέκα χρόνια
ἀκόμα, θὰ σέ περιποιοῦμαι ἐ-
γώ, ἀγαπητέ «διάδοχε», τοῦ
λέει. Καὶ τοῦ δίνει δύο δυνα-
τὰ χαστούκια στὰ μάγουλα,
προσθέτοντας ἰαύστηρά:

— Σοῦ ἔχω ἀπαγορεύσει
νὰ σκαλίξεις τὰ πράγματά
μου καὶ ν' ἀνακατώνεσαι στὶς
ὑποθέσεις μου. Ἡ δουλειά
μου εἶναι δουλειά γιὰ μεγάλ-
λους κι' ὄχι γιὰ παιδιά. Μέ-
χρι νὰ μεγαλώσης, ἡ δική σου
δουλειά εἶναι νὰ μαθαίνης
γράμματα καὶ νὰ μορφώνε-
σαι. Καταλαβαίνεις;

Ὁ διαβολεμένος καὶ τετρα-
πέρατος Γιούπυ διαμαρτύρε-
ται:

— Τί νὰ τὰ κάνω τὰ γράμ-
ματα, μπρὲ Μαξιμπώρ; Ἐσύ
μὲ τὰ γράμματα τοὺς πιά-
νεις τοὺς κακούργους, γιὰ μὲ
τὸ μυαλό καὶ μὲ τὰ χέρια
σου; Τὰ γράμματα ξεκουτσί-
νουνε τὸν ἄνθρωπο. Δὲν βλέ-
πεις τὸ δάσκαλό μου τί χά-
λια πὸν τάχει; Σὰν «προπα-
ρολήγουσα» ἔχει καταπτήσει
ὁ φουκαράς!

— Αὐτὸ πὸν σοῦ λέω ἐγώ!
Κι' ἄλλοτε νὰ μὴ σέ ξαναδῶ
νὰ πιάσης στὰ χέρια σου τὸ
ἀσύρματο τηλέφωνο γιὰτὶ ἔ-
χω κι' ἐγὼ γροθιά πὸν θὰ σέ
σηκώσῃ στὰ πισινά σου πο-
δάρια!

Ὁ Γιούπυ κουνάει τὸ κεφάλι
του:

— Μὴ ἐτοῦτο, μὴ ἐκεῖνο...
Ὅλο μὴ, μὴ, μὴ!.. Νομίζεις
πὼς δὲν ξέρω γιὰτὶ τὰ κάνεις
ὄλ' αὐτά; Μὲ ζηλεύεις πὸν
θὰ γίνω χίλιες φορές καλύτε-
ρος ἀπὸ σένα. Μὲ φοβάσαι
πὸν θὰ σέ σβήσω ἀπ' τὸ χάρ-
τη!

Ὁ μικρὸς αὐτὸς προστα-
τευόμενος τοῦ Μὰξ Μπάρ εἶ-
ναι ἓνα τετραπέρατο μὰ κα-
κομαθημένο παιδί, γεννημένο
καὶ μεγαλωμένο μέσα στὸν ὑ-
πόκοσμο. Ἦταν γυιὸς ἐνὸς
μεγάλου ἐγκληματῆρα πὸν ὁ
ντέτεκτιβ τὸν εἶχε στείλει νὰ
πεθάνῃ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέ-
κλα. Ὑστερα μάζεψε ἀπ'
τοὺς δρόμους τὸ παιδί τοῦ
πὸν ἔχει διαπιστώσει πὼς εἶ-
ναι μὴ ἀκαταπληκτικὴ ἀστὺνο
μικρὴ μεγαλοφυΐα.

Τὸ παράδοξο εἶναι πὼς ὁ
Γιούπυ, ἂν καὶ γυιὸς κακούρ-
γου, ἔχει ἔμφυτο μέσα του ἓ-
να φοβερὸ μίσος κατὰ τῶν κα-
κοποιῶν. Ἀνυπομονεῖ νὰ με-
γαλώσῃ γιὰ νὰ γίνῃ ὁ τρομε-
ρὸς διώκτης τῶν κακοποιῶν
καὶ τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Μὰξ Μπάρ βέβαιος γιὰ
ὄλ' αὐτά, φροντίζει γιὰ τὴν
ἀνατροφή καὶ τὴ μόρφωσί του
καὶ τοῦ ἀπαγορεύει μὲ τὰ
σκληρότερα μέσα ν' ἀνακα-
τώνετα ἢ ν' ἀπασχολῆ τὸ μυ-
αλό του μὲ τίς ἀστὺνομικὲς
ὑποθέσεις του. Ὁ Γιούπυ ὁ-
μως....

Τοῦννελ ἀριθμὸς 13

Υ ΣΤΕΡ' ἀπὸ μερικὲς μέ-
ρες...
Τρεῖς, μετὰ τὰ με-
σύνυχα ἀκριβῶς.

‘Ο ατέλειωτος συρμός του Έξπρες μπαίνει με ταχύτητα εκατόν είκοσι χιλιομέτρων στο δέκατο τρίτο και τελευταίο τούννελ προς τη Νέα Υόρκη.

‘Η άτμομηχανή σφυρίζει δαίμονισμένα, διασχίζοντας το σκοτεινό έσωτερικό του. Το μήκος του τούννελ είναι έξη περιόπου χιλιόμετρα. Με την ταχύτητα που έχει αναπτύξει η άτμομηχανή, σε τρία άκριβώς λεπτά της ώρας βγαίνει άπ’ τ’ άντικρυνό άνοιγμα του. ‘Ο μηχανοδηγός μόλις προφταίνει ν’ άντιληφθί μια κόκκινη λιμουζίνα σταματημένη πάνω στις σιδηροτροχιές και σε μικρή άπόσταση άπ’ την έξοδο του τούννελ.

Ταυτόχρονα σχεδόν έπακολουθεί η τρομακτική σύγκρουσις! Το αυτακίνητο τινάζεται κυριολεκτικά στον άέρα και τά μικρά ή μεγάλα κομμάτια του σκορπίζονται δεξιά κι’ άριστερά της γραμμής.

‘Ο μηχανοδηγός βάζοντας σε άμηση ένέργεια όλα τά φρένα της άτμομηχανής και τών βαγονιών, καταφέρνει νά σταματήσει το συρμό σε άπόσταση πεντακοσίων μέτρων άπ’ τον τόπο της συγκρούσεως.

Σ’ ένα άπ’ τά τελευταία βαγόνια πρώτης θέσεως του έξπρες, παξιδεύουν — έπιστρέφοντας άπ’ το Σικάγο — ο άστυνομικός έπιθεωρητής Καυκ Μπέρμιαν, η δημοσιογράφος Τζίν Άστορ και ο διάσημος Έλληνοαμερικανός ντέκτιβ Μάξ Μπώρ.

‘Ο έπιθεωρητής κι’ η δημοσιογράφος έχουν άποκοιμηθί, πλάι — πλάι, στο ίδιο καθίσμα, με μέτωπο προς την άτμομηχανή. ‘Ο ντέκτιβ καθισμένος λοξά σ’ ένα άπ’ τ’ άντικρυνά καθίσματα, με μέτωπο προς τά πίσω, άποτελειώνει το διάβασμα ένός όγκου χειρογράφου της Τζίν. Είναι η περιγραφή για την έφημερίδα της κάποιου σκότεινού εγκλήματος του Σικάγου που είχαν μάταια πηθεσπαθήσει νά διαλευκάνουν.

Με το άπότομο φρενάρισμα του συρμού, ο Μπέρμιαν κι’ η Άστορ, τινάζονται με μεγάλη όρμη πάνω στο παχύ γκρενά δαλούδο τών άντικρυνών καθισμάτων. Και χτυπάνε τόσο δυνατά τά κοιμισμένα κεφάλια τους πού μένουν άναίσθητοι πριν προφτάσουν νά... ξυπνήσουν.

Συνέρχονται όμως πολύ γρήγορα, πριν ακόμα σταματήσει το έξπρες. Πετιώνται άμέσως όρθοι και τó πρώτο πού διαπιστώνουν είναι πώς ο Μάξ Μπώρ δέν βρίσκεται πιά άντίκρυ τους. Άλλά ούτε και μέσα στο βαγόνι. Μονάχα τά χειρόγραφα πού διάβαζε, σκορπισμένα κάτω, στραβιλίζονται άπ’ τó δυνατό ρεύμα άέρα πού σχηματίζεται άπ’ τó παράθυρο και την παραδόξως άνοιχτή πόρτα του κουπέ.

— Θα πήδησε έξω πριν σταματήσει ο συρμός, ψιθυρίζει χαμένα η Τζίν Άστορ.

— Και σίγουρα θα σκοτώθηκε ο τρελλός! συμπληρώ-

νει ὁ Μπέρμιαν.

— Αὐτὸ εἶναι δικαίωμα
του, μουρμουρίζει δυσαρεστη-
μένη ἢ δημοσιογράφος καθὼς
μαζεύει, κυνηγώντας τὰ σκορ-
πισμένα κάτω χειρόγραφα.
Καὶ προσθέτει:

— Ἐπρεπε ὅμως νὰ σε-
βαστῇ τὴν ἐργασία μου!

Αὐτοκτονία,

ἔγκλημα ἢ ἀτύχημα;

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ: Σχεδὸν
ἀμέσως μετὰ τὴ σύγ-
κρουσι, κί' ὅταν τὸ φρε-
νάρισμα εἶχε κατεβάσει στὰ
πενήντα ὡς ἐξήντα χιλιόμε-
τρα τὴν ταχύτητα τοῦ ἐξπρές,
ὁ Μάξ Μπῶρ, ἀνοίγοντας μὲ
ἀστραπιαία ταχύτητα, πρῶ-
τα τὴν πόρτα τοῦ κουπέ κι'
ὕστερα τὴν ἐξωτερικὴν πόρτα
τοῦ βαγονιοῦ, πῆδησε στὸ κε-
νὸ: "Ἦξερε καλά πῶς σὲ τέ-
τοιες συγκρούσεις εἶχε ἀφάν-
ταστὴ ἀξία νὰ βρεθῇ κανεὶς
ἐκεῖ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρή-
γορα. "Ὅχι μονάχα γιὰ νὰ
προσφέρῃ, σὰν ἄνθρωπος ἄ-
μεση βοήθεια στὰ τυχόν θύ-
ματα, μὰ καὶ γιὰ ν' ἀποκτή-
σῃ στοιχεῖα πού θὰ τὸν ἐν-
διέφεραν σὰν ἀστυνομικό.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς κί' ἡ δη-
μοσιογράφος μαθαίνουν τί συ-
νέβη καὶ μαζὶ μὲ τὸ προσω-
πικὸ τοῦ συρμοῦ καὶ ἄλλους
περιεργούς ἐπιβάτες διατρέ-
χουν τὴν ἀπόστασι τῶν πεν-
τακοσίων μέτρων τοῦ φρεναρί-
σματος καὶ φτάνουν στὸ ση-
μεῖο πού ἔγινε τὸ ἀτύχημα.

Ὁ Μάξ Μπῶρ πού βρῖσκει-
ται ἀπὸ ὦρα ἐκεῖ, τοὺς κατα-
τρπίζει, φωτίζοντας τὸ μέρος

μὲ τὸ κλεφτοφάναρό του:

— Τὰ κόκκινα αὐτὰ κομ-
μάτια, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀ-
νήκουν σὲ μιὰ πολυτελῆ Μερ-
σεντὲς τελευταίου τύπου. Φαί-
νεται πῶς βρέθηκε σταματη-
μένη πάνω στὶς σιδηροτροχι-
ές. "Ἐξω ἀπ' τὰ συντρίμματα
τοῦ ἀμαξιοῦ βρῖσκεται: — ὁ-
πως βλέπετε — τὸ πτώμα μι-
ᾶς νέας καὶ ὠραίας γυναίκας
μὲ βαρεῖα βραδυλὴ τουαλέτ-
τα. Ἰκανένα ἄλλο πτώμα δὲν
βρῆκα σὲ λογικὴ ἀπόστασι
ἀπ' τὸ σημεῖο τοῦ δυστυχή-
ματος.

— Δὲν πρόκειται περὶ δυ-
στυχήματος, τὸν διορθώνει ὁ
Μπέρμιαν τακτοποιώντας τὰ
συρματένια γυαλιὰ στὴ μύτη
τῆς μύτης του. Κί' ἀποφαίνε-
ται:

— Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς
γραμμῆς δὲν ὑπάρχει δρόμος.
Αὐτὸ μὰς τὸ βεβαιώνουν τὰ
χαντάκια πού βρῖσκονται δε-
ξιά κί' ἀριστερά. Ἡ ὠραία,
λαϊπὸν, αὐτὴ «μακαρίτισσα»
θὰ δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ ξε-
περάσῃ τὸ ἔνα ἢ τὸ ἄλλο γιὰ
νὰ φέρῃ ὡς ἐδῶ τὸ ἀμάξι-
τῆς. "Ἄρα θὰ εἶχε σοβαροὺς
λόγους νὰ θέλῃ ν' αὐτοκτονή-
σῃ!

— Τὴν ἐκδοχὴ ἐγκλήματος
τὴν ἀποκλείετε, μαίτρ; ρω-
τάει ὁ δημοσιογράφος.

— Καθόλου δὲν τὴν ἀπο-
κλείω! Καλὰ πού μοῦ τὴ θυ-
μησε, μάλιστα! Ἡ ἐκδοχὴ
τοῦ ἐγκλήματος εἶναι περισ-
σότερο πιθανὴ τῆς αὐτοκτο-
νίας: Ὁ δολοφόνος ἔφερε τὸ
θύμα ὡς ἐδῶ τὴν κατάλληλῃ
στιγμῇ πού ἤξερε πῶς θὰ βγῆ

ἀπ' τὸ τούνελ τὸ ἐξπρές. Δικαιολογήθηκε πὼς χάλασε ἡ μηχανή καὶ σταμάτησε τὸ ἀμάξι ἀκριβῶς πάνω στὶς γραμμές. Ὑστερα, μὲ τὸ πρὸ σχημα πὼς θὰ τῆ διορθώση, βγῆκε ἔξω καὶ φρόντισε ν' ἀπομακρυνθῆ ἐγκαίρως. Τέλος, ἡ ἀτμομηχανή πού ἔφτασε μὲ τὴν ταχύτητα τῶν ἑκατὸν εἴκοσι χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ἀνέλαβε τὰ παρακάτω.

Ὁ Μὰξ Μπῶρ βρώττει τὸ μηχανοδηγὸ :

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς σφουρίζετε συνεχῶς ὅσο ἡ ἀτμομηχανή σας θρίσκεται μέσα στοῦ τούνελ;

— Βεβαίως, τ' ἀποκρίνεται. Μὰς τὸ ἐπιβάλλει ὁ κενονισμός.

— Τί ἔκτασι ἔχει τὸ τούνελ αὐτό;

— Ἐξῆ χιλιόμετρα, κύριε. Καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη ταχύτητα χρειάζονται τρία λεπτά γιὰ νὰ τὸ περάσουμε...

Ὁ ντέτεκτιβ γυρίζει τώρα στὸν ἐπιθεωρητή:

— Δὲν νομίζεις λοιπόν, ἀγαπητὲ Μπέρμιαν πὼς τρία λεπτά τῆς ὥρας πού τὸ θῦμα ἀκουγε τὴν ἀτμομηχανή νὰ σφουρίζη ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ βγῆ μὲ τὴν ἡουχία του ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ νὰ τραβηχτῆ λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὶς γραμμές;

Ὁ ἐπιθεωρητὴ παίρνει ὄφρος θριαμβευτοῦ:

— Λαιμπρά!.. Θέλεις νὰ πῆς πὼς τὸ θῦμα, παρ' ὅλο πού ἀκουγε τὰ σφουρίγματα, ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲνη μέσα στ' ἀμάξι; Μὰ τότε συμφωνεῖς μὲ τὴν ἐκδοχὴ τῆς αὐτο-

Ὁ ντέτεκτιβ Μὰξ Μπῶρ

κτονίας πού πρῶτος ἐγὼ εἶπα!

Ὁ Μὰξ Μπῶρ μουρμούριζει συλλογισμένος:

— Ναί... Δὲν ξέρομε ὅμως ἐν τὸ θῦμα ἀκουγε τὰ σφουρίγματα τῆς ἀτμομηχανῆς...

Ὁ Μπέρμιαν κοροϊδεύει:

— Λές ἡ «μακαρίτισσα» νὰ ἦταν κουφή, Μὰξ;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Ἡ κουφή, ἢ πεθαμένη. Τὸ ἴδιο κάνει. Καὶ σκύβει γιὰ νὰ πιᾶσῃ τὸ χέρι τῆς νεκρῆς. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ὅμως τὸν ἐμποδίζει:

— Μὴ σὲ παρακαλῶ. Μὴ τὴν ἀγγίξεις... Ἐστεῖλα νὰ

τηλεφωνήσουν στο Συνεργείο Σημάνσεως.

— "Αφσέ με, Μπέριμαν. Ός που νά φτάση τὸ Συνεργείο θὰ εἶναι ἀργά.

— "Ὅχι, ἐπιμένει. Ξεροκέφαλα ὁ ἐπιθεωρητής. Σοῦ ἀπαγορεύω ν' ἀγγίξης τὸ πτώμα τῆς «κουφῆς» ἢ «πεθαμένης»...

Ὁ ντέτεκτιβ ἀνασηκώνεται καὶ κάνει ν' ἀπομακρυνθῆ. Μὰ τὰ πόδια του μπερδεύονται στὰ καλά καθούμενα καὶ σωριάζεται, φαρδὺς + πλαστὺς, κάτω, κοντὰ στὸ πτώμα. Ἐντέλωσ «τυχαία» μάλιστα, τὸ δεξί του χέρι χουφτιάζει τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ τῆς νεκρῆς.

Ὅταν τέλος σηκώνεται ὀρθός, δηλώνει μὲ πεποίθησι:

— Δὲν ἦταν κουφή, Μπέριμαν...

Ὁ ἐπιθεωρητής δὲν τὸν προσέχει. Ἔχει γυρίσει καὶ δίνει διαταγές στοὺς σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους ν' ἀπομακρύνουν τοὺς περιέργους ἐπιβάτες, νὰ τοὺς ἐπαναφέρουν στὰ βαγόνια τους. Ἡ ἀμαξοστοιχία νὰ συνεχίση τὴν πορεία τῆς πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὁ ἄγνωστος
πού βογγάει

Σ ΤΟΝ τάπο τῆς καταστροφῆς δὲν μένουν τώρα παρά ὁ Μπέριμαν, ἡ Τζίν Ἀστορ καὶ ὁ Μάξ Μπῶρ. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀπ' τὴ στιγμή πού ἐπίασε, τυχαία τάχα, τὸ χέρι τῆς νεκρῆς, φαίνεται ἀναστατωμένος. Κι' ἀμέσως, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα,

ἀπομακρύνεται, ἀρχίζοντας νὰ φάγη ὀλόκληρη τὴ γύρω περιοχή.

Δὲν ἔχει ἀπομακρυνθῆ πολὺ ὅταν ἀκούη κάπου μπροστά του ἀνθρώπινο πονεμένο βογγητό...

Μὲ ἀναίμενο τὸ κλεφτοφάνερο τρέχει πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού βογγάει ὁ ἄγνωστος. Τὸν ἀνακαλύπτει καθισμένον στὴ ρίζα κάποιου δέντρου. Μόλις ἀντιλαμβάνεται τὸ ντέτεκτιβ νὰ πλησιάξῃ σταματάει τὸ βογγητό, πετιέται ὀρθός καὶ τὸ βάζει, τρικλιζοντας, στὰ πόδια.

Ὁ Μάξ Μπῶρ τρέχει πῶ γρήγορα ἀπ' αὐτόν, τὸν φτάνει καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Πῶς πὰς ἔτσι; τὸν ρωτᾷ. Μεθυσμένος εἶσαι;

— "Ὅχι, μουρμουρίζει ὁ ἄγνωστος. Ἐχῶ πηθ' βέβαια μερικὰ ποτηράκια, μὰ...

Ὁ ντέτεκτιβ τὸν ξαναφωτίζει μὲ τὸ κλεφτοφάνερό του καὶ διαπιστώνει πῶς εἶναι ἕνας νέος, γοητευτικὸς, ψηλὸς καὶ γεροδεμένος μελαχροινὸς ἄντρας. Τὸ σακκάκι καὶ τὸ παντελόνι του ἔχουν μερικὰ σχισίματα.

— Ἔσὺ βογγούσες; τὸν ξαναρωτᾷ.

— "Ὅχι...

— Γιατί μόλις μὲ εἶδες ἔτρεξες νὰ φύγης;

— Φοβήθηκα... Δὲν ἤξερα ποιὸς ἦσουν... Τώρα βλέπω πῶς εἶσαι κι' εἰς ἕνας κύριος κοθῶς πρέπει...

— Τί ζητᾷς ἐδῶ τέτοια ὦρα;

‘Ο άγνωστος δέν κοιμπιάζει καθόλου ν’ άποκριθής:

— Είμαι άπ’ τούς έπιβάτες τής άμαξοστοιχίας πού ξεκίνησε πριν άπό λίγο. Δέν πράλαιβα νά ξαναγυρίσω...

— Δώσε μου τδ εισιτηρίό σου.

— Τδ έχω στο χαρτοφύλακά μου. Τόν άφησα μέσα στο βαγόνι...

— Πώς λέγεσαι;

— Τζάκ Μάρτεν.

— Έπάγγελμα;

— Είσοδηματίας.

— Τδ κοστούμι και τδ παντελόνι σου πού σχίστηκαν;

— Στο βαγόνι... Έπεσα με τ’ άπότομο φρενάρισμα. Κάπου θά πιάστηκα, φαίνεται.

‘Ο Μάξ Μπώρ τόν πιέζει με τδ χέρι του άπότομα στα σημεία πού τδ σακκάκι και τδ παντελόνι του είναι σχισμένα.

— “Ωχχχ!... “Ωχχχ. ώχχχ, κάνει πονεμένα σε κάθε έπαφή δ άγνωστος νέος.

— Είσαι χτυπημένος;

— Ναι... Δέν σου έπια πώς έπεσα μέσα στο βαγόνι;

‘Ο Μάξ Μπώρ τού κάνει μιá ξαφνική ερώτηση:

— Πώς λέγεται ή γυναίκα πού σκοτώθηκε στην κόκκινη λιμουζίνα;

‘Ο “Αγνωστος
όμολογεί

Ο ΝΕΟΣ άνδρας τ’ άποκρίνεται:

— Δέν ξέρω... Πώς μπορώ νά ξέρω; ‘Ανάκρισι δ-

μως μου κάνεις; Τί είσ’ έσύ;

— ‘Αστυνομικός, μουγγρίζει δ ντέτεκτιβ κι’ ή γροθιά του τινάζεται με όρμη στο σαγόνι του άγνωστου. Λέγε λοιπόν: Βρισκόσουν κι’ έσύ μέσα στ’ αύτοκίνητο όταν γίνηκε ή σύγκρουσις;

— Δέν... Δέν καταλαβαίνω τί μου λές...

— Θά καταλάβης με τή «δεύτερη», τού λέει και ξανατινάξει τή γροθιά του μ’ άφάνταστη όρμη.

‘Ο νέος άνδρας προφταίνει κι’ άρπάζοντας στον άέρα τδ χέρι του Μάξ Μπώρ, τδ συγκρατά:

— Γιατί!... Γιατί με υποψιάζεσαι;

‘Ο ντέτεκτιβ θαυμάζει τήν υπεράνθρωπη μυϊκή δύναμη του νέου άνδρα. Ποτέ δέν είχε συναντήσει στη ζωή του τόσο δυνατό άνθρωπο:

— Δέν σε υποψιάζομαι, τού άποκρίνεται. Είμαι βέβαιος πώς ή νεκρή κι’ έσύ δέν είσαστε άσχετοι. Ξέρω άκόμα πώς βογγούσες πριν για νά προκαλέσης τήν προσοχή μου.

— Δέν σε είχα δη νά πλησιάσης...

Τά έξυπνα μάτια του Μάξ Μπώρ λάμπουν παράξενα:

— Έπρεπε ν’ άκούσης τά θήματά μου, τού λέει. Κι’ αν είσαι κουφός έπρεπε νά δής τδ φώς του φακاريو μου πού είχε φτάσει μπροστά στα πόδια σου. Έσύ όμως έξακολουθούσες νά βογγάς... Μόνο σαν είδες πώς σε άνεκάλυψα, τότε σταμάτησες τά βογγητά

κι' έκανες τάχα πώς τρέχεις για να μη σε πιάσω... Τέλος άφου είσαι πιό δυνατός άπό μένα, μπορούσες εύκολα να ξεφύγεις όταν σ' έπιασα... Άλλά δεν ήθελες... Έπεσες επίτηδες στα χέρια μου για να μου πής κάποιο ψέμα. Πέσ' το λοιπόν να τελειώνουμε...

— Θα σου πώ την αλήθεια, μουρμουρίζει ο άγνωστος.

‘Ο ντέτεκτιβ τόν κυττάζει δύσπιστα:

— ‘Εστω... ‘Ας είναι και αλήθεια.

— Με λένε Τζάκ Μάρτεν, όπως σου είπα και πριν. Βρισκόμουν κι' εγώ μέσα στ' αυτόκινητο όταν μάς χτύπησε ή άτμομηχανή. Έγώ εύτυχώς, τινάχτηκα άμέσως μακριά και δεν χτύπησα σοβαρά... Νά γιατί είναι σχισμένο το σακκάκι και το παντελόνι μου... ‘Η καυμένη ή Ρούλυ όμως σκοτώθηκε...

— Γυναίκα σου;

— ‘Οχι, δυστυχώς. ‘Ηταν γυναίκα ενός κτήνους. Του Φρέντ Ουάιν. Άσος της παρανομίας! ‘Ο πιό σκοτεινός μπίζνεσμαν της Άμερικής... Άγαπιόμαστε με τη Ρούλυ. Θα τόν χώριζε να με παντρευτή. Άπόψε τη νύχτα είχε φύγει άπ' το σπίτι της με το πρόσχημα πώς θα πήγαινε σε κάποια δεξίωση... Διασκεδάσαμε μόνοι μας σ' ένα έξοχικό κέντρο στο Κάμπ... ‘Οταν γυρίζαμε, χάλασε ή μηχανή μας πάνω στις γραμμές του τραίνου... Ξαφνικά μέ-

σα ιστό σκοτεινό τούννελ άκούστηκαν σφυρίγματα και φάνηκαν τα φώτα της άτμομηχανής. ‘Ηταν άργά πιά...

— Και τί ζητούσατε σ' αυτό το μέρος. Δεν ήταν δρόμος εκεί...

‘Ο Τζάκ Μάρτεν έχει τη δικαιολογία έτοιμη:

— Είχαν χαλάσει τα φώτα μας. Λοξοδρομήσαμε και περιπλανηθήκαμε... Ξαφνικά πέσαμε σ' ένα άπ' τα χαντάκια της γραμμής. Ζόρισα τη μηχανή να περάσει πάνω άπ' τα σίδερα. Το μισοκατάφερα, μά έπαθα βλάβη τη στιγμή που βρισκόμουν πάνω άπ' αυτά. Και το κακό δεν άργησε να γίνη...

‘Ο Μάξ Μπάρ τόν ρωτάει ά διάφορα τάχα:

— ‘Η φίλη σου σκοτώθηκε με τη σύγκρουσι;

— Βέβαια... Κι' εγώ δεν κόντεψα να σκοτωθώ;

— Μήπως ή «αλήθεια» σου στο σημείο αυτό δεν είναι τόσο... αληθινή;

— Γιατί;

— Έπιασα το νέρι της σκοτωμένης λίγες στιγμές με τα το θάνατό της κι' ήταν κρύο, παγωμένο! Είχε άρχίσει κι' ή νεκρική άκαμψία.

‘Ο Τζάκ Μάρτεν κάνει τόν κουτό:

— Περίεργο!... Πώς είναι δυνατόν;

‘Ο ντέτεκτιβ τόν κυττάζει άγρια κι' έπιθετικά:

— Λέγε: πού και πώς σκοτώσες τη φίλη σου; Γιατί την έφερες νεκρή να την.. Ξανασκο

Ξαφνικά ένα στιβαρό χέρι ξεπετάγεται μέσ' απ' τὸ χαντάκι κι ἀρπάζει γερὰ τὸ πόδι τοῦ Μάξ Μπῶρ.

τῶση τὸ ἔξπρες;

Ὁ ἀγνωστος τινάζει ξαφνικά στὸ πρόσωπο τοῦ Μάξ Μπῶρ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά. Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια...

Ἀπροετοίμαστος ὁ ντέτεκτιβ νὰ δεχτῆ μιὰ τόσο δυνατὴ γροθιά, ἀνατρέπεται· καὶ σωριάζεται βαρὺς κάτω. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ξεπετιέται πάλι ὀρθὸς τινάζοντας τὸ μουδιασμένο κεφάλι του. Προσανατολίζεται γρήγορα στὴ σκοτεινὴ κατεύθυνσι ἀπ' ὅπου ἀκούγεται τὸ ποδοβολητὸ τοῦ κακούργου ποὺ φεύγει. Καὶ ξεκινᾷ τρέχοντας πίσω του...

Στὸ μέγωρο
τοῦ Φρέντ Οὐάιν

Ο ΜΠΕΡΙΜΑΝ κι' ἡ Τζιν Ἄστορ παραξενεύονται καὶ ἀνησυχοῦν μὲ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Μάξ Μπῶρ.

— Πέριεργο! κάνει ἡ δημοσιογράφος. Ἡ γῆ ἄνοιξε καὶ τὸν κατόπιε;!

— Μακάρι, μουρμουρίζει ὁ ἐπιθεωρητῆς. Θὰ ἔχανες ἐσύ τὸ φλέρτ σου καὶ θὰ κέρδιζα ἐγὼ τὴν ἡσυχία-μου!..

Φθάνουν ὅμως ξαφνικά τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Συνεργείου Σημάνσεως μαζί μ' ἕνα ἄλλο φορτηγὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἡ ἐξαφάνισι τοῦ ντέτεκτιβ ξεχνιέται γιὰ λίγο.

Οι ειδικοί του Συνεργείου εργάζονται κάτω από έκτυφλωτικούς προβολείς, παίρνουν αμέτρητες φωτογραφίες και συγκεντρώνουν κάθε στοιχείο, έστω και άσημαντο, που δεν αποκλείεται όμως να παρουσιάσει μελλοντικό ενδιαφέρον.

Στην τσάντα του θύματος βρίσκεται και η ταυτότητά του με το όνομα Ρούλυ Ουάιν, ηλικία είκοσι έξι χρόνων και μόνιμη κατοικία Πλατεία Κάσλιν, μέγαρον Ουάιν.

Τα σπασμένα κομμάτια της κόκκινης λιμουζίνας συγκεντρώνονται στο φορτηγό της Αστυνομίας και το πτώμα μπαίνει στην ειδική κρύπτη του αυτοκινήτου του Συνεργείου. Ύστερα οι αστυνομικοί με φορητούς προβολείς ψάχνουν με κάθε προσοχή ολόκληρη τη γύρω περιοχή αναζητώντας μάταια τον Μάξ Μπάρ. Τέλος ξαναγυρίζουν όλοι στ' αυτοκίνητα και ξεκινάνε για το γυρισμό στη Νέα Υόρκη.

Στο μεταξύ έχει αρχίσει να ημερώνει.

Στις οκτώ το πρωί ο επιθεωρητής Μπέριμαν κι' η δημοσιογράφος Τζίν Αστωρ επισκέπτονται το μέγαρο της αριστοκρατικής πλατείας Κάσλιν. Ο Φρέντ Ουάιν τους ύπνο δέχεται άναστατωμένος απ' την εξαφάνισή της γυναίκας του:

— 'Αστυνομικός είπατε; ρωτάει χαμένα τον Μπέριμαν. Μά μιλήστε λοιπόν, κύ-

ριε!... Συνέβη τίποτα στη Ρούλυ; Μήπως το αυτοκίνητο που χτυπήθηκε απ' το έξιπρές; Δεν μπόρεσα να καταλάβω τίποτα. Ήταν πολύ σύντομη η αστυνομική είδησις του ραδιοφωνικού Σταθμού... Τηλεφώνησα στις Πρώτες Δοθήσεις, στά έφημερεύοντα Νοσοκομεία και στά Νεκροτομεία ακόμα. Κανένας δεν ήταν σε θέση να με πληροφορήσει για το θύμα...

Ο επιθεωρητής κουνάει θλιμμένα το κεφάλι του:

— Δυστυχώς μίστερ Ουάιν... Η γυναίκα σας ήταν το θύμα του αυτοκινητιστικού δυστυχήματος... Και του έξηγεί με λίγα λόγια όσα είχαν συμβεί.

Ο Φρέντ μένει ακίνητος σὰ να τον χτύπησε κεραυνός στο κεφάλι. Το πρόσωπό του γίνεται κίτρινο σαν του νεκρού...

Τέλος σωριάζεται βαρύς σε μιὰ πολυθρόνα ψιθυρίζοντας σιγά, μ' έκφραση φρίκης κι' άπογνώσεως:

— 'Η Ρούλυ!... 'Η Ρούλυ μου!...

Είναι ένας όμορφος καλοντυμένος άντρας ως σαράντα χρόνων.

Ο επιθεωρητής αφήνει να περάσουν οι πρώτες ψυχικές αντιδράσεις του κι' αρχίζει να τον ρωτάει:

— Πότε έφυγε χθές απ' το μέγαρο ή γυναίκα σας;

— Δεν ξέρω... Δεν ήμουν εδώ. Όταν γύρισα κατά τις δέκα τη νύχτα έμαθα πως είχε φύγει για να πάει στη δεξίωσι κάποιου Ρώσου διπλω-

μάτου, του κυρίου Πο... Πο-
πώφ, ή Ποπόζωφ, κάπως έ-
τσι, δέν θυμάμαι καλά. Κοι-
μήθηκα όλη τή νύχτα ήσυ-
χος. Μά τό πρωί πού είδα
πώς δέν βρισκόταν στήν κρε-
βατοκάμαρά της, άναστάτω-
σα μέ τό τηλέφωνο τή Νέα Ύ-
όρκη γιά ν' άνακαλύψω αυτό
τόν Ρώσσο διπλωμάτη.

— Ήταν άνύπαρκτο πρό-
σωπο;

— "Όχι. Ύπάρχει κάποιος
μ' αυτό τό όνομα. Ένας πο-
λύ γέρος, παλιός γραμματέ-
ας τής ρωσικής πρεσβείας
στήν Ουάσιγκτων επί Τσά-
ρου. Κατάφερα νά μιλήσω μα-
ζί του στό τηλέφωνο. Ούτε
δεξιώςει είχε άπόψε ό άνθρω-
πος, ούτε τά μέσα γιά νά κά-
νη ποτέ στή ζωή του. Όσο
γιά τή γυναίκα μου: Ούτε
τήν γνώριζε, ούτε είχε ποτέ
τήν τιμή ν' άκούση τ' όνομά
της...

Και ξεσπώντας σέ άκράτη
τους λυγμούς, άναρωτιέται:

— Γιατί; Γιατί ή Ρούλυ νά
πή φέματα;

Ή τετραπέρατη Τζίν Ά-
στορ τού κάνει μιá έρώτησι:

— Ή σύζυγός σας μονά-
χη της πήγαينه στίς δεξιώ-
σεις;

— Συνήθως ναί... Έγώ εί-
μαι άλλος άνθρωπος.. Βαρύ-
μαι τίς κοσμικές έμφανίσεις...
Θέλω νά πώ πώς μέ κουρά-
ζουν, μέ στεναχωρούν... Προ-
έρχομαι άπό λαϊκά στρώμα-
τα... Έχω ύποφέρει πολύ
στή ζωή μου. Μισώ αυτούς
τούς άριστοκράτες!.. Τους
συχάινομαι!..

Ή δημοσιογράφος διακιν-
δυνεύει μιá πολύ τολμηρή έ-
ρώτησι:

— Είχατε ποτέ άμφιβολί-
ες γιά τή συζυγική πίστι της
γυναίκός σας;

Ό Φρέντ Ουάιν πετιέται
όρθος άπ' τήν πολυθρόνα:

— Ποτέ!.. Ή Ρούλυ ήταν
έπόδειγμα γυναικός και συ-
ζύγου!

Και προσθέτει μέ άγανά-
κτησι:

— Άλλά πρós τί όλες αυ-
τές οί έρωτήσεις; Δέν νομί-
ζετε, κ. Μπέρριμαν πώς έχετε
ύποχρέωση νά μέ οδηγήσετε
κοντά στή νεκρή σύζυγό μου;

— Ασφαλώς, μίστερ Ου-
άιν, τού άποκρίνεται, ό έπι-
θεωρητής. Μόνο πού δέν ξέρω
άκόμα πώς νά σας οδηγήσω:
έλεύθερον ή μέ χειροπέδες;

Μιά άσχημη
άδελφή

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ γίνεται έ-
ξω φρενών άκούγοντας
τόν τόσο χοντροκομμέ-
νο ύπαινιγμό. Διαμαρτύρεται
έντόνως και άπειλεί νά φθάση
μέχρι τόν Πρόεδρο τών Ήνω-
μένων Πολιτειών! Έπίσης άρ-
νιέται ν' άπαντήσει σέ άλλα
έρωτήματα.

— Λαμπρά! κάνει ό Μπέρ-
ριμαν. Και άκουμπώντας τό
δεξιό χέρι στόν ώμο του, μουρ-
μουρίζει μ' έπισημότητα:

— Φρέντ Ουάιν! Έν όνό-
ματι τού Νόμου σέ συλλαμ-
βώνω προχείρως γιά νά μπο-
ρέσω νά κάνω δουλειά μου!

Ό σύζυγος είναι ύποχρεω-
μένος τώρα — σάν κρατού-

μενος — όχι μονάχα ν' αποκρίνεται στις ερωτήσεις, μα νά έκτελῆ καὶ κάθε διαταγή τοῦ Ἀστυνομικοῦ.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς τὸν ρωτᾷ:

— Εἶχε δική της, προσωπικὴ δηλαδὴ, περιουσία ἢ σύζυγός σας;

Ὁ Φρέντ Οὐάιν ἀναστενάζει:

— Ὅλα δικά της ἦτανε... Καὶ τὸ Μέγαρο κι' οἱ μεταχῆς ἰσὲ διαφορὲς ἐταιρεῖες ποὺ ἔχουμε, κι' οἱ καταθέσεις στὶς Τράπεζες, καὶ τὸ ρευστὸ κεφάλαιο γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἔκανα... Ἄ, νάι... Καλὰ ποὺ τὸ θυμῆκα...

Καὶ θγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα κλειδί τοῦ τὸ παραδίδει:

— Ὅριστε, κύριε.. Εἶναι τὸ κλειδί τοῦ μεγάλου χρηματοκιβωτίου στὸ γραφεῖο. Τὰ χρήματα ποὺ βρίσκονται μέσα ἐγὼ τὰ διαχειρίζομαι. Μὰ ἀνήκαν στὴ γυναίκα μου... Μέχρι ν' ἀνοιχτῆ ἢ διαθήκη της κρατήστε το σεις. Ἀφοῦ μάλιστα μὲ ὑποψιάζασατε γιὰ τὸ θάνατό της... Ἡ καυμένη ἢ Ρούλυ μοῦ εἶχε δηλώσει πὼς μὲ τὴ διαθήκη της μ' ἔκανε γενικὸ καὶ ἀποκλειστικὸ κληρονόμο...

Ὁ Μπέρμαν, παρουσία τοῦ Φρέντ Οὐάιν ἀνοίγει τὸ χρηματοκιβώτιο. Εἶναι ἀσφυκτικὰ γεμάτο ἀπὸ δεσιμίδες μετὰ γάτων χαρτονομισμάτων. Περισσότερα χρήματα δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ χωρῶν. Ἔνα πρόχειρο βιβλιαράκι ταμείου ποὺ βρίσκεται μέσα σ'

αὐτό, μὲ τὸ γραφικὸ χαρακτηριστῆρα τῆς Ρούλυ, παρουσιάζει πὼς τὸ χρηματικὸ ὑπόλοιπο τοῦ ταμείου εἶναι ἓνα ἑκατομμύριο διακόσιες εἴκοσι πέντε χιλιάδες δολλάρια.

Ὁ Φρέντ Οὐάιν, ἐξηγεῖ:

— Ἐγὼ, ὅπως ἰσᾶς εἶπα, διαχειρίζομαι τὴν περιουσία γυνικᾶ τῆς γυναίκας μου. Ὅμως κάτω ἀπὸ τὸν συνεχῆ ἔλεγχο καὶ παρακολούθησίν της... Ἡ Ρούλυ ἦταν ἀφανταστα καλὴ, μὰ πολὺ σχολαστικὴ στὴν τάξι καὶ τὴν ἀκρίβεια. Μοῦ ἔδινε εὐχαρίστως, ἀν τῆς ζητοῦσα ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια γιὰ νὰ πάω νὰ τὰ πετάξω στὴ θάλασσα, ποὺ λέει ὁ λόγος... Χαλοῦσε ὁμως τὸν κόσμο ἀν γυρίζαι ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ξεχνούσα νὰ περάσω στὸ βιβλίο τῶν ἐξόδων τὸ εἰσιτήριο ποὺ πλήρωσα στὸ μετρὸ γιὰ νὰ κατέβω στὴν... ἀκροθαλασσιά!

Καὶ προσθέτει:

— Ἔτσι καὶ στὴ διαχείρισι τοῦ ρευστοῦ κεφαλαίου της. Αὐτὴ κρατοῦσε σ' αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι κάθε χρηματικὴ ἀνάληψι ἢ καταβολή...

— Σεῖς δὲν ἔχετε δική σας περιουσία; ρωτᾷ ἢ Τζίν.

— Ὅχι. Νομίζω πὼς σᾶς τὸ εἶπα: τὰ πάντα ἀνήκαν στὴ Ρούλυ. Εἶχαν κληρονομήσει μαζί μὲ τὴν καυμένη τὴν ἀδελφὴ της, τὴν Πάξιν, μιὰ τεράστια περιουσία ἀπ' τὸν πατέρα τους. Τὸν περιφημο καὶ θαύμπλοτο χρηματιστὴ Ράησον! Μὲ τὶς ἐπιχειρήσεις μου βέβαια ἐγὼ ἔχω αὐξήσει κατὰ πολὺ τὸ μερίδιο

της Ρούλυ... Μὰ δὲν θέλησα ποτέ νὰ δημιουργήσω ιδιαίτερη προσωπική περιουσία. Ὁ-λα ἀνήκον στὴ γυναίκα μου. Ὁ Μπέριμαν, πού δὲν τοῦ διαφεύγει τίποτα, ξανακλείνει τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ρωτάει:

— Γιατί προηγουμένως, τὴν ἀδελφὴ τῆς συζύγου σας τὴν εἶπατε «καυμένη»;

Ὁ Φρέντ Οὐάιν ἀνεβοκατεβάζει θλιβερὰ τὸ κεφάλι του:

— Ἔναι ὀδικομένη ἀπ' τὴ φύσι. Πολὺ ἀσχημη, ἀδύνατη, καίμπούρα, μὲ στραβά πόδια. Ἐπίσης ἀλλοίθωρη καὶ μὲ ψεύτικα μαλλιά... Ἔναι ἀκόμα καὶ κακιὰ, παράξενη καὶ στριμμένη... Μισεῖ ὅλο τὸν κόσμο! Ἀκόμα καὶ τὸν ἴδιο μὲν ἑαυτὸ τῆς! Ἴσως νὰ μὴ φταίη γιὰ ὅλ' αὐτὰ... Ἡ κακὴ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις ἔχει ἐπιρροάσει τὸ χαρακτήρα τῆς... Πάντως, εἶναι ἀφόρητη! Ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἀνεχθῶ. Ὅταν ἐρχόταν στὸ μέγαρό μας ἔφευγα... Ἡ Ρούλυ δῆως τὴν ἀγαποῦσε... Ἀδελφὴ τῆς, βλέπετε. Αἷμα τῆς!

Ὁ τρίτος ἄνθρωπος

Ο ΜΠΕΡΙΜΑΝ ζητάει ἀπ' τὸν Φρέντ Οὐάιν νὰ τὸν ὀδηγήσει στὸ ἰδιαιτέρω γραφεῖο τῆς γυναίκας του. Κι' ὅταν φθάνουν ἐκεῖ, βλέπει ἀπ' τὴν τσέπη του τὰ κλειδιά πού εἶχε βρῆ στὴν τσάντα τοῦ θύματος. Ἀνοίγει μ' αὐτὰ ἕνα - ἕνα τὰ συρτά-

Ὁ Μικρὸς Γιούπυ

ρια καὶ σταματᾷ στὸ τελευταῖο. Ἔναι γεμάτο ἀπὸ γράμματα αἰσθηματικῶ καὶ τρυφεροῦ περιεχομένου πού ἀπεφθύνονται στὴ Ρούλυ καὶ ὑπογράφονται ἀπὸ κάποιον Τζάκ... Τζάκ Μάρτεν, ὅπως ἔχει ὑπογράψει μὲ ὀλόκληρο τ' ὄνομά του σ' ἕνα ἀπ' ὅλα.

Ὁ Μπέριμαν διαβάζει μεγαλοφώνως μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ γράμματα. Ὁ σύζυγος σωριάζεται πάλι σ' ἕναν καναπέ, σὰ νὰ πέφτη ἀπὸ τὸν Ἄρη.

Ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν γραμμάτων ἦταν φανερὸ πῶς

οί φιλικές σχέσεις του Τζάκ Μάρτεν και της Ρούλυ Ουάϊν, είχαν προχωρήσει σε σημείο που να είναι κάθε άλλο παρά φιλικές.

— Γνωρίζετε αυτόν τον Τζάκ Μάρτεν; ρωτάει ο επίθεωρητής τον διπλά τώρα δυστυχισμένο σύζυγο, με συμπόνια.

— Ναι, ψιθυρίζει... Ποτέ όμως δεν μπορούσα να φανταστώ πώς ή γυναίκα μου... Μά δεν είναι δυνατόν!.. Τά γοάμματα αυτά προέπει να είναι πλαστά... 'Η Ρούλυ μ' αγαπούσε πολύ! Θά τ'ό διήτε κι' άπ' τή διαθήκη της...

— Είναι φίλος σας ο Τζάκ Μάρτεν;

— "Όχι, βέβαια... Δεν είναι άνθρωπος που θά μπορούσα να τον κάνω φίλο... Τόν είχα χρησιμοποιήσει σαν σωματοφύλακα μιá έποχή που νόμιζα πώς κινδύνευα από έπανγελματικούς ανταγωνιστάς μου. Είναι παλαιστής, πυγμάχος και άνθρωπος του ύποκόσμου. 'Επίσης και ανισόρροπος. Τόν είχα κλείσει κάποτε και σέ Ψυχιατρείο...

— Βοίσκεται ακόμα στην ύπηρεσία σας;

— "Όχι... 'Εχει άπολυθή πριν άπό μήνες. Με έβεβίαιε συνεχώς να τού δίνω χρήματα για να παίξει στις Λέσχες και στόν 'Ιππόδρομο; Κάποτε που αυτό έπεσε στην αντίληψη τής Ρούλυ, τόν πέταξε ή 'ίδια με τίς κλωτσιές άπ' τ'ό μεγάριο. 'Ηταν πολύ δυναμική γυναίκα. Τήν 'ίδια νύχτα ο Τζάκ παραμόνεψε έξω άπ'

τήν πόρτα και όταν γύριζα μου έπετέθη και με κτύπησε με τίς φοβερές γροθιές του. 'Εμείνα τρείς μέρες στο κρεβάτι. Τού έχω κάνει και μήνυσι. Αυτό τ'ό μήνα θά εκδικαστή... 'Από εκείνη τή νύχτα ή Ρούλυ έσερνε στην τσάντα της περίστροφο. "Αν τόν συναντούσε θά τόν σκότωνε... Τ'ό 'ίδιο θάκανα κι' έγώ, βέβαια... Μά δεν έτυχε άπό τότε να τόν συναντήσω...

— 'Η γυναίκα σας όμως, όπως φαίνεται άπ' τ'ά γράμματα, τόν συνάντησε πολλές φορές άπό τότε...

'Ο Φρέντ Ουάϊν διαμαρτύρεται:

— 'Αδύνατον, κύριε... 'Η Ρούλυ ήταν άνίκανη να έχη οποιαδήποτε τέτοια σχέση. Γιολύ περισσότερο μ' ένα άπαισιο ύποκείμενο σαν κι' αυτόν!

"Αν στή συζήτηση αυτή ήτον παρών ο Μάξ Μπάρ θα μπορούσε να πη στόν άμοιρο σύζυγο που βρισκόταν σέ τέτοια πλάνη:

—Κι' όμως, αγαπητέ μου! 'Η Ρούλυ χθές τή νύχτα διεσκέδαζε με τόν Τζάκ Μάρτεν.

Κυνηγητό
στό σκοτάδι

ΚΑΙ μιá που θυμηθήκαμε τόν ντέκτεκτιβ, άς γυρίσουμε πάλι πίσω στην ιστορία μας, να δούμε τί απέγινε. Τόν είχαμε αφήσει — όπως θυμόμαστε — κάπου κοντά στό σημείο που γίνηκε ή τραγική σύγκρουσις

του έξπρες με την κόκκινη λιμουζίνα. Ο Τζακ Μάρτεν τον είχε ανατρέψει με μία τρομερή γροθιά του και το είχε βάλει στα πόδια... Ο Μάξ Μπώρ πετάχτηκε άμέσως όρθος κι άρχισε να τρέχει στο σκοτάδι κυνηγώντας τον. Δεν τον έβλεπε βέβαια, μα άκουγε, σε άρκετη άπόσταση, το ποδοβολήτο του.

Νά όμως που ξαφνικά ό θόρυβος των θημάτων του Τζακ Μάρτεν παύει ν' άκούγεται. Ο ντέτεκτιβ, χωρίς να έλαττώση την ταχύτητά του, συνεχίζει να τρέχει προς την κατεύθυνσι που έτρεχε. Και σε λίγες στιγμές γίνεται κάτι άναπάντεχο και τρομερό: "Ενα χαντάκι βρίσκεται μπροστά του και κάνει να τώπηδήση. Ένα ανθρώπινο χέρι όμως ξεπετάγεται μέσ' άπ' αυτό και άρπάζει το ένα άπ' τά πόδια του.

Ο Μάξ Μπώρ με τή φορά που έχει βρίσκεται ξαφνικά κρατημένος γερά άπό ένα στιβαρό χέρι. Και φυσικά γεμοτσακίζεται κάτω με μεγάλη όρμη και δυνατό γδούπο!

Τό χτύπημα είναι άφάνταστα δυνατό κι' ό ντέτεκτιβ μένει άμέσως άκίνητος σαν σκοτωμένος.

Ο Τζακ Μάρτεν — αυτός είχε κρυφτή στο χαντάκι — πετιέται άμέσως έξω και θγάζει άπ' την τσέπη του ένα γερό λεπτό σχοινί. Δένει χειροπόδαρα και φιμώνει μ' ένα ιμαντήλι τον άναίσθητο ντέτεκτιβ, μουρμουρίζοντας σα να παραμιλά:

— Έγώ λογάριζα να με πιάση τό προσωπικό του έξπρες. Όχι να βρεθώ μπροστά μου αυτός ό σατανάς!..

Και συνεχίζει σα να μιλάει στον άναίσθητο άστυνομικό:

— Κανένας άπ' τούς σιδηροδρομικούς φιλαράκο μου, δεν θα σκεπτότανε να πιάση τό χέρι τής σκοτωμένης για να δη πώς είναι κρύο... Έσύ όμως ήθελες να κάνης τον έξυπνο!.. Πάμε λοιπόν τώρα στον «Άφέντη» κι' αυτός θα μου πη πού να πετάξω τό κουφάρι σου!..

Άμέσως, κι' άφάνταστα δυνατός καθώς είναι, σηκώνει τό σώμα του Μάξ Μπώρ, τό φορτώνεται στη ράχι του και προχωρεί... Λίγο παρακάτω, σε κάποιο στενό καρδόδρομο βρίσκεται ένα κλειστό μαύρο κύτοκίνητο παλιού τύπου, άπ' αυτά που νοικιάζουν τά γκαράζ σ' έρασιτέχνες. Ξεκλειδώνει την πίσω πόρτα, πετάει μέσα τον άναίσθητο, δεμένο και φιμωμένο ντέτεκτιβ. Άμέσως άνοίγει και τή μπροστινή πόρτα, πηδάει στη θέση του οδηγού και ξεκινάει άργά κι' ήσυχα, ανάβοντας μονάχα τά μικρά μπροστινά φώτα.

Ο Μάξ Μπώρ στο μεταξύ έχει συνέλθει, αλλά δεμένος και φιμωμένος καθώς είναι, βρίσκει πιό σωστό να συνεχίση παραισταινώντας τον άναίσθητο. Έτσι, μισανοίγοντας τά μάτια του, προσπαθεί άπ' τή θέση που βρίσκεται ν' αντιληφθή την κατεύθυνσι που έχουν πάρει... Τά μικρά και

χαμηλά φώτα του αυτοκινήτου δεν τον βοηθάνε καθόλου σ' αυτό. Το σκοτάδι έξω είναι βαθύ και δεν μπορεί να ξεχωρίσει κανένα φυσικό ή τεχνητό σημάδι: Δέντρα, ύψώματα, ή κτίρια...

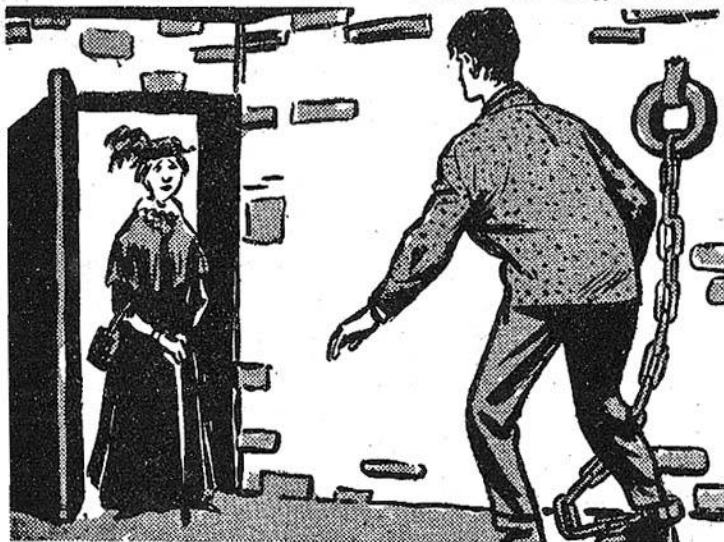
Ἀπαγωγή
στο Ἄγνωστο

ΦΑΙΝΕΤΑΙ όμως πώς την επιθυμία του αυτή τη συλλαμβάνει «τη λεπασθητικά» ο Τζακ Μάρτεν. Φρενάρει άμέσως ήσυχα το μαύρο κλειστό αυτοκίνητο, βγάζει ένα δεύτερο μαντήλι και μπαίνοντας στο κουπέ των πίσω καθισμάτων το δέμει σφικτά γύρω απ' τα μά-

τια του ντέτεκτιβ που εξακολουθεί να τον θεωρή ανασίσθητο. Και η πορεία συνεχίζεται... Τώρα ο Μάξ Μπάρν δεν έχει ελεύθερες παρά μονάχα δυο απ' τις αισθήσεις του που θα μπορούσαν να τον εξυπηρετήσουν: την άκοη και την όσφρησι. Η όρασις του έχει εξουδετερωθή. Η γεύσις κι' η αφή του είναι άχρηστες...

Ἔστερ' από πορεία δυο περίπου ώρων, το αυτοκίνητο φρενάρει ήσυχα και σταματάει κάπου. Από πολλή ώρα τα δεμένα μάτια του ντέτεκτιβ έχουν αντιληφθή πώς είναι πιά ημέρα.

Ἀκούει τὸν ὀδηγὸ νὰ κα-

— Ποιά εἰς' ἐσύ, κυρά μου; ρωτάει ὁ ντέτεκτιβ Μάξ Μπάρν.

‘Ο Μάξ Μπάρ επισκέπτεται τὸ διοικητὴ τοῦ τμήματος ποὺ κρατεῖται ὁ Τζάκ Μάρτεν.

τεβαίνη ἀπ’ τ’ ἀμάξι καὶ σὲ λίγο φτάνει στ’ αὐτιά του θόρυβος ρολλοῦ ποὺ ἀνεβάζε-ται. Ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται νὰ μποῦν σὲ κανένα μικρὸ ἰδιωτικὸ γκαραζ σπιτιοῦ.

Στὰ ρουθουνία τοῦ Μάξ Μπάρ φθάνει ἐντονη μυρωδιὰ γάλακτος καὶ γιαουρτιοῦ. Σχεδὸν ἀμέσως ἐκκωφαντικὲς κωδωνοκρουσιές ἀντηχοῦν, ποὺ κάνουν φανερὸ πὼς κάποια μεγάλη ἐκκλησία βρῖσκεται ἐκεῖ κοντά.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει πάλι μὲ μεγάλη κατηφορικὴ κλίση, σημεῖο πὼς μπαίνουν σὲ ὑπόγειο γκαραζ.

Τὸ ρολλὸ ξανοικατεβαίνει σὲ λίγες στιγμὲς κι’ ὁ ντέτε-

κτιβ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποκρίνεται τὸν ἀναίσθητο νοιώθει πὼς ὁ Τζάκ Μάρτεν τὸν ἀρπάζει στὰ μπράτσα του κι’ ἀνοίγοντας κάποια μικρὴ πόρτα τὸν κατεβάζει εἴκοσι πέτρινα σκαλοπάτια ποὺ μυρίζουν μούχλα.

Τέλος καταλαβαίνει πὼς φθάνουν σ’ ἓνα βαθὺ ὑπόγειο ἀνοίγμα. Ἐκεῖ ὁ ἀπαγωγέας του τὸν παρατάει κάτω, ξαμπαρώνει μία βαρεῖα σιδερένια πόρτα καὶ τὴν ἀνοίγει χωρὶς ν’ ἀκουστή ξεκλειδώμα. Ὑστερα ὁ Τζάκ Μάρτεν τὸν σέρνει ἀπ’ τὸ ἓνα ποδάρι μέσα καὶ παρατώντας τὸν κάτω βγαίνει καὶ ξανοικατεβαίνει τὴν πόρτα χωρὶς ν’ ἀκουσθῆ

πάλι κλειδωμα.

Ο Μάξ Μπώρ κάνει μιὰ κίνηση σὰ νὰ θέλῃ νὰ σπάσῃ τὰ δασμά του, μὰ γρήγορα σταματάει καὶ ξαναμένει ἀκίνητος: Ἡ πόρτα ἀκούγεται ἀμέσως πάλι νὰ ξαμπαρώνεται κι' ὁ Μάρτεν μπαίνοντας πάλι μέσα σκύβει καὶ ψάχνει τὸν ἀναίσιθτο ἀστυνομικό:

— Δὲν κύτταξαι μήπως ἔχει κανένα πιστόλι ἐπάνω του, μουρμουρίζει μονολογώντας.

Μὲ τὸ πρόχειρο κι' ἐπιτόλαιο ὅμως ψάξιμο πού του κάνει, δὲν βρίσκει παρὰ τὸ μικρὸ ἠλεκτρικὸ φανοράκι του. Πιστόλι δὲν ὑπάρχει... Καὶ ξαναφεύγει τοποθετώντας τὴ θορειὰ ἀμπάρα, χωρὶς καὶ πάλι ν' ἀκουστῇ γύρισμα κλειδιού σὲ κλειδαριά.

Ἄναφορὰ
στὸν «Ἀφέντη»

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ὅμως τὸν Μάξ Μπώρ στὴν τραγικὴ θέσι πού βρίσκεται κι' ἄς παρακολουθήσουμε τὸν ἀπαγωγέα του γιὰ νὰ δοῦμε πού θὰ πῶη καὶ τί θὰ κάνῃ.

Καὶ νά: Ἀνεβαίνει τώρα μιὰ ἄλλη πέτρινη ἐσωτερικὴ σκάλα. Ὅχι ἐκείνη πού ἔβγαλε στὸ ὑπόγειο γκαράζ. Φτάνει σ' ἓνα ἀπόμερο μισοσκότεινο δωμάτιο κάποιου μεγάλου κι' εὐρύχωρου σπιτιού, μπαίνει μέσα καὶ χτυπάει συνηματικὰ τὸ πουδρ κρυφοῦ κουδουνιού πού βρίσκεται πίσω ἀπ' ἓνα βαρὺ ριντῶ.

Περιμένει μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἓνας ἄντρας, ὄχι πο-

λὺ νέος, παρουσιάζεται. Ἡ ὠρα εἶναι ἔξη τὸ πρωί.

Οἱ δυὸ ἄντρες μόλις καὶ διακρίνονται μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ ἀπόμερου δωματίου.

— Λοιπόν; ρωτᾷ με ἀγωνία ὁ νεοφερμένος.

— Ἐν τάξει, τ' ἀποκρίνεται ὁ Τζὰκ Μάρτεν.

— Κι' ἦ... Πού βρίσκεται τώρα.

— Που ἄλλου: σὲ κανένα Νεκτοτομεῖο...

— Μήπως τραυματίστηκε; Μήπως ζῆ ἀκόμα;

— Ἀδύνατον! Σκοτώθηκε δυὸ φορές: Μιὰ πού τὴ χτύπησα ἐγὼ μὲ τὴ μανιθέλα, κι' ἄλλη μιὰ πού τὴν τίναξε στὸν ἄερα ἡ ἀτμομηχανὴ τοῦ ἐξπρές... Μόνο στὴ Δευτέρα Παραρουμεσια θὰ ξαναζωντανέμη!... Εἶχα ὅμως καὶ μιὰ ἀτυχία: Μέσα στὸ τραῖνο βρισκόταν ὁ ντέτεκτιβ Μάξ Μπώρ. Αὐτὸς ὁ σατανᾶς. Τὸν πέρασα γιὰ σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο καὶ βογοῦσα γιὰ νὰ μὲ ἀκούσῃ καὶ νὰ πῆσω στὰ χέρια του. Ὅταν τὸν κατὰλαβα ἦταν πιά ἀργά...

— Λοιπόν;

— Τοῦ εἶπα πὼς ἦταν φιλενάδα μου καὶ πὼς βρισκόμουν κι' ἐγὼ μέσα στ' αὐτοκίνητο τὴ στιγμὴ τῆς συγκρούσεως. Ἐκανα πὼς πονοῦσα κι' εἶδε καὶ τὸ σχισμένο κοστοῦμί μου...

— Δὲν πίστεψε;

— Τί νὰ πιστεψῃ; Αὐτὸς εἶναι σατανᾶς μεταμορφωμένος! Εἶχε πιᾶσει τὸ χερί τῆς σκοτωμένης καὶ τὸ βρῆκε

κρύο. Κατάλαβε πώς ήταν σιωπηρή πολύ πριν απ' τη σύγκρουσι με τὸ ἐξπρές. Σκέψου λοιπὸν τί θὰ παθαίναμε! "Ὅλο τὸ κόλλπο πήγαινε χαμένο!...

— Λοιπόν;

— Εὐτυχῶς δὲν θὰ μπορέσω τώρα νὰ μιλήσω.

— Τὸν σκότωσες;

— Δὲν ἤξερα ἂν ἤθελες...

Τὸν ἔφερα ἀναίσθητο, δεμένο καὶ φλωμένο μετ' ὃ παλιὸ μαῦρο ἀμάξι...

— Ἐδῶ;

— Ναι... Τώρα βρίσκεται ἀμπαρωμένος στὸ ὑπόγειο μπουντρούμι. Τὸν κατέβασα ἀπ' τὴ σκάλα τοῦ γκαραζ... "Ἄν θέλεις νὰ τὸν ξεμπερδέψω, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ πῆς...

— Καὶ τὸ πτώμα του;

— Ἔρω κι' ἐγώ; Κάπου θὰ βρῶ νὰ τὸ πετάξω...

Ὁ μεγαλύτερος ἀπ' τοὺς δυὸ ἄντρες, μουρμουρίζει ἀνίσιγχος καὶ συλλογισμένος:

— Μὴ διάζεσαι... Πρέπει νὰ σκεφτῶ γιὰ νὰ βρῶ ἓνα σίγουρο τρόπο νὰ τὸν ξεφορτωθῶμε... Στὸ μεταξύ νὰ πᾶς νὰ τοῦ περάσης τὸ πόδι στὸ χαλκὰ τῆς ἀλυσίδας ποὺ κρέμεται στὸν τοῖχο καὶ νὰ τοῦ λύσης τὰ σχοινιά, καὶ τὰ μαντηλία. Πήγαινε τοῦ ψωμί καὶ νερὸ. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβίση ἐδῶ... Καὶ ἄσχημα ἔκανες ποὺ τὸν ἔφερες...

— Ποῦ τὸν ἔφερα δὲν ἔκανα ἄσχημα. "Ἄσχημα ἔκανα ποὺ ἔπεσα στὰ χέρια του.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ... Κι' ἄκουσε Τζάκ...

— Τί;

— Πλῦνε τ' αὐτοκίνητο καὶ τὸ γκαραζ ἂν ἔχη τίποτα ἀμωματα καὶ ξαναγύρισέ το ἐκεῖ ποὺ τὸ νοίκιασες...

— Ἐν τάξει.

Στὴν καταπακτὴ τοῦ θανάτου

Α Σ ξαναγυρίσουμε τώρα στὸ ὑπόγειο μπουντρούμι μετὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Τζάκ Μάρτεν.

Ὁ Μάξ Μπῶρ βρίσκεται τώρα ἄρθος κι' ἐλεύθερος μ' ἓναν χοντρὸ ἀτσαλένιο χαλκὰ στὸ ποδάρι, δεμένον σὲ μιὰ ἀλυσίδα ποὺ καταλήγει σ' ἓναν γερὸ κρῖκο τοῦ τοίχου. Κάτω βρίσκεται ἓνα κανάπι μὲ νερὸ καὶ μιὰ φρατζόλα ψωμί. Ὁ ντέτεκτιβὸς βηματίζει συλλογισμένος ὅσο τοῦ ἐπιτρέπει ἡ ἀλυσίδα. Ποτὲ δὲν εἶχε ξαναβρεθῆ σὲ τόσο δύσκολη θέσι, ὅπως αὐτὴ τῆ φορὰ. Εἶναι βέβαιος πιά πὼς ἡ σύγκρουσις τοῦ ἐξπρές μετὰ τὴν κόκκινη λιμουζίνα δὲν ἦταν τυχαία. Εἶχε γίνει γιὰ νὰ συγκαλύψῃ ἓνα ἐγκλημα ποὺ εἶχε προηγηθῆ. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ἡ Ραῦλυ Οὐάιν εἶχε πῆσει θύμα δολοφονίας ποὺ καταστράφηκε ἀπὸ σατανικὸ καὶ καταχθόνιο ἐγκέφαλο!..

Ὑστερα ἡ μεγάλη προθυμία ποὺ ὁ Τζάκ Μάρτεν — ἂν λέγεται ἔτσι — ὡμολόγησε πὼς τὸ θύμα ἦταν φίλη του, ἔκανε τὸν ντέτεκτιβὸν ἀμφιβάλλη πολὺ γιὰ τὴν πραγματικότητα τῆς σχέσεως αὐτῆς.

— Πολὺ καὶ μεγάλο μυστή

ριο υπάρχει σ' αυτή την ύπθεση, μωμυρίζει σέ μια στιγμή. Καί συνεχίζει τούς ά τέλειωτους συλλογισμούς του.

Ξαφνικά τά μεγάλα μαύρα μάτια του φωτίζονται παράξενα. 'Αμέσως κι' άπό μια κρυφή τσέπη πού βρίσκεται κάπου άνάμεσα στα δυό πόδια του, λίγο πιό ψηλά άπ' τά γόνατα, βγάζει τή μικροσκοπική συσκευή παμπού και δέκτη άσυρμάτου τηλεφώνου πού σέρνει πάντοτε μαζί του.

Τή βάζει γρήγορα σέ λειτουργία κι' άρχίζει νά λήη:

— 'Εδώ Μάξ Μπάρ... 'Εδώ Μάξ Μπάρ... Βρίσκομαι σέ κίνδυνο... 'Εδώ Μάξ Μπάρ... Βρίσκομαι σέ κίνδυνο... Με άκούει κανείς; Με άκούει κανείς;

Ύστερα γυρίζει άρευνητικά ένα μικροσκοπικό κομπάκι πού άλλάζει τά μήκη κύματος τού δέκτη και περιμένει μάταια άπάντησι...

Τηλεφωνεί για δεύτερη φορά, αλλά και πάλι κανένας δέν τού άποκρίνεται. Είναι φανερό πώς οί άσυρματιστάι τής 'Αστυνομίας παίρνουν άλλα συνεχείας τηλεφωνήματα και δέν κάνουν τίς ύποχρεωτικές άναζητήσεις στα καντράν τους.

'Ο ντέτεκτιβ τηλεφωνεί για τρίτη φορά:

— 'Εδώ Μάξ Μπάρ... Βρίσκομαι σέ μεγάλο κίνδυνο. Με άκούει κανείς; Με άκούει κανείς;

Αύτη τή φορά όμως μια γκώριμη φωνή τόν πληροφορεί:

— 'Εγώ σέ άκούω τόση ώρα... Κοροΐδο όμως είμαι νά μιλήσω; Για νά καταλάβης πώς σκαλίζω τó άσύρματο τηλεφωνάκι και νά με ταράξης στην καρπαζιά!

Είναι ό διαβολεμένος Γιούπυ πού για καλή τύχη και παρακούοντας τήν άπαγόρευσι τού κηδεμόνα του, παίζει με τήν άλλη μικροσκοπική συσκευή άσυρμάτου τηλεφώνου πού βρίσκεται στο γραφείο του.

'Ο Μάξ Μπάρ — τρελλός άπό χαρά — τού τηλεφωνεί τώρα:

— Είδοποίησε άμέσως τόν έπιθεωρητή Μπέριμαν και τή δημοσιογραφο Τζιν 'Αστορ πώς βρίσκομαι σ' ένα ύπογειο μπουντρούμι βάθους δέκα περίπου μέτρων κάτω άπ' τήν έπιφάνεια τής γής... Είμαι αϊχμάλωτος καποίου Τζάκ Μάρτεν. Στο Μπουντρούμι πού βρίσκομαι με κατέβασε άπό ένα έξωτερικό ήμιύπογειο γκαράζ σπιτιού, πού κάπου στο βάθος του έχει μια έσωτερική πόρτα. Πίσω άπ' εϋτήν άρχίζει μια πέτρινη σκάλα με είκοσι σκαλοπάτια. Η πόρτα τού μπουντρουμιού άμπαρώνεται άπ' έξω, χωρίς νά κλειδώνη... Τό ήμιύπογειο γκαράζ βρίσκεται κοντά σ' ένα γαλακτοπωλείο και μια με γάλη έκκλησία με έπτά καμπάνες. 'Ο Μπέριμαν νά φροντίση νά έπικοινωνήση μαζί μου με τó άσύρματο τηλέφωνο.. Θά τού πώ έγώ τί πρέπει νά κάνη. 'Εσϋ νά κυττάξης τά μαθήματά σου και νά

μη ξανασκαλίσης τη συσκευή.
Κατάλαβες;

— Κατάλαβα.

— Έπανάλαβέ μου αυτά που σου είπα. Έμπρός και γρήγορα.

Ο Γιούπυ παίρνει φόρα και τὰ μπερδεύει επίτηδες;

— Μου είπες νά είδοποιήσω άμέσως τόν Μπέρμιαν και τήν Άστορ πώς βρίσκονται σ' ένα υπόγειο γαλατάδικο και χτυπάς έφτά καμπάνες με είκοσι σκαλοπάτια, ή κάθε μία και νά μη ξανασκαλίζω τὸ τηλεφωνάκι γιατί θά με ταραξής στα χαστούκια. Έτερον ούδέν, και σέ γλυκοασπάζομαι. Γιούπυ Γιάγια, προσεχώς ντέτεκτιβ.

“Ένα σκυλί
στό ματσασακό

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ πισσιρίκος όμως είναι, όπως είπαμε, μία καταπληκτική αστυνομική ιδιοφυΐα. Καταλαβαίνει λοιπόν πώς μία ανάμιξη τής επίσημης αστυνομίας στη δύσκολη θέση που βρίσκεται ο Μάξ Μπάρπιθανόν νά στοιχίση τή ζωή του. Ο άπαγωγέας του βλέποντας τούς αστυνομικούς, σίγουρα θά σκοτώση τόν αιχμάλωτο και θά εξαφανίση τὸ πτώμα του.

Παίρνει όμως καλού - κακού στο τηλεφωνο πρώτα τὸ γραφείο τού Μπέρμιαν, μα δέν βρίσκεται εκεί. Είναι ή ώρα που μαζί με τήν Τζίν Άστορ έχουν έπισκεφθῆ τὸ μέγαρο τού Φρέντ Ουάιν. Υστερα τηλεφωνεί στο πλαίσιν

‘Ο επιθεωρητής Μπέρμιαν

διαμέρισμα τής δημοσιογράφου που φυσικά ούτε κι' αυτή βρίσκεται εκεί. Έρχεται όμως στο τηλεφωνο ή Μπούλ, ή κουτοπόνηρη χοντρή υπηρέτριά της με τή μοντέρνα άλογοουρά.

Ο τετραπέρατος Γιούπυ δείχνει πάντοτε ζωηρό ενδιαφέρον για τὸ άσχημο και άνόητο αυτό πλάσμα. Τή γυμνάζει μάλιστα στα κντετεκτιβικά γιατί τήν προορίζει για μελλοντική βοηθό του. Έτσι και τώρα τής λέει:

— Μπούλ! Έλα γρήγορα νά μεταμφιεστούμε για νά πάμε νά σώσουμε τὸ Μάξ Μπάρπι..

Η Μπούλ παρατάει άμέσως τὸ σπίτι τής κυρίας τής που νομίζει πώς δέν έχει γυ-

ρίσει άκόμα άπ' τ'ο Σικάγο και τρέχει στο πλαϊνό διαμέρισμα του ντέκτεϊβ που βρίσκεται ο άγαπημένος της Γιούπυ.

Ο πιτσιρίκος άνοίγει τη ντουλάπα με τ'ά σύνεργα των μεταμφιέσεων του ΜάξΜπάρ και σε λίγα λεπτά τής ώρας την έχει μεταμορφώσει σε μία κάτ'ασπρη, παχουλή κι' άσουλοούπητη σκυλίτσα «λουλού». Αύτος μεταμφιέζεται σε μία άσχημη και ζαρωμένη γεροντοκόρη με ντύσιμο και καπελλίνο παληάς έποχης.

Τέλος κρύβει στην τσάντα του μερικά άπαραίτητα διαρκητικά έργαλεία, παίρνει τ'ο μοτοσακό του και βγαίνει κρυφά, μαζί με τή «σκυλίτσα», άπ' τήν έξοδο ύπηρεσίας του κτιρίου. Παρ' όλο που είναι ντυμένος γυναίκα, καθαλλάει άνδρικά τ'ο μοτοσακό, βάζει στο πίσω κάθισμα τή σκυλίτσα του και ξεκινάει.

— Πού πάμε τώρα; τόν ρωτάει ή Μπούλ.

— Σκασιμός, τής άποκρίνεται. Τά σκυλιά δέν μιλάνε. Γαυγίζουνε... Ρώτα με λοιπόν «γαυγιστικά».

— Γάβ, γάβ, του κάνει τ'ο κουτό κορίτσι που έχει αρχίσει νά πιστεύη στα σοβαρά πώς είναι σκυλίτσα.

— Γαύγιζε συνέχεια για νά έβασκήσει τής λείει ο Γιούπυ. Όχι όμως και πολύ δυνατά μη σ' άκούση κανένας μπόγιας και σε χάσω!

Φανταστήτε τώρα τί γέλια κάνει ο κόσμος άπ' όπου περνάνε, βλέποντας πάνω σ'

ένα μοτοσακό μία κωμική γεροντοκόρη μ' ένα χοντρό κι' άσουλούπωτο άσπρο σκυλί.

Ο Τζάκ Μάρτεν
συλλαμβάνεται

Ο ΓΙΟΥΠΥ όμως δέν δίνει καμμιά σημασία στα χαχανητά και στα γιούχα του κόσμου. Αύτος άλωνίζει τή Νέα Υόρκη τρέχοντας άπ' τή μία μεγάλη συνοικιακή Έκκλησία στην άλλη. Φέρνει μία βόλτα γύρω τους και φεύγει για άλλο. Στο δρόμο συλλογιέται ντεντεκτιβικά:

«Για νάχη έφτά καμπάνες θά πη πώς είναι μεγάλη Έκκλησία... Για νάχη όμως κοντά γαλακτοπωλείο θά πη τ'ος δέν είναι κεντρική. Άρα γρήγορα θά βρω μία μεγάλη συνοικιακή Έκκλησία που νάχη κοντά ένα γιαιουρτάδικο κι' ένα σπιτίι με ήμιπύγαιο γκαράζ... Σε όλοκληρη τή Νέα Υόρκη, μία μονάχα τέτοια θά ύπάρχη».

Κι' οί συλλογισμοί του βγαίνουν σωστοί. Κοντά σε μία μεγάλη συνοικιακή Έκκλησία βρίσκει τ'ο κτίριο με τ'ο ήμιπύγαιο γκαράζ που άν τίκριμ του βρίσκεται ένα γαλακτοπωλείο.

Έκείνη τή στιγμή τ'ο ρολό του γκαράζ άνοίγει κι' ένος νέος ψηλός και μελαχρινός άντρας — ο Τζάκ Μάρτεν — βγαίνει έξω τ'ο παληό μαύρο αυτοκίνητο για νά τ'ο έπιστρέψη στο γκαράζ.

Ύστερα βγαίνει άπ' τ' άμαίσι και προχωρεί για νά ξα-

μακατεβάση τὸ ρολλό.

Ὁ Γιούπυ λέει σιγά στὴ Μπούλ:

— Τρέξε νὰ τὸν γαυγίσης καὶ νὰ τὸν δαγκώσης. Χασομέρησέ τον ὥσπου νὰ τρυπώσω μέσα. Ὑστερα παράτα τον καὶ γύρισε νὰ φυλάς τὸ μοτοσακὸ. Ἄν σὲ πιάση κανένας μπόγιας, πάρε με στὸ τηλέφωνο ἀπ' τὴν κλουβά.

Ἡ Μπούλ ἄλλο πού δὲν θέλει. Χύνεται μὲ τὰ τέσσερα γαυγίζοντας πάνω στὸν ἄγνωστον ἄντρα καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ δαγκώσῃ τὰ πόδι.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τζᾶκ Μάρτεν χαμογελάει μὲ τὸ ἀσουλούπωτο αὐτὸ σκυλι καὶ κάνει «ξσο... ξσο» γιὰ νὰ τὸ διώξῃ.

Στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα ἢ «γεροντοκόρη» μὲ τὸ τσαντάκι της, τρυπώνει ἀπαρατήρητη μέσα στ' ἀνοιχτὸ ἀκόμα γκαράζ. Ἡ Μπούλ τὸ βλέπει αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ παρατήσῃ τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ μοτοσακὸ. Ἐχει προσβληθῆ ὅμως ἀπ' τὸ «ξσο... ξσο» τοῦ νέου ἄντρα κι' ἐπιμένει νὰ τὸν... κατασπαράξῃ.

Ὁ Τζᾶκ Μάρτεν κατεβάζει τὸ ρολλό, ἀλλὰ χάνοντας ξαφνικὰ τὴν ὑπομονή του, δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὰ πισινὰ τῆς ἐνοχλητικῆς σκύλας. Ἡ ἄμοιρη Μπούλ παίρνει τρεῖς τοῦμπες στὸν ἀέρα καὶ ἡ σκυλιάσια προβιά πού φεράει σχίζεται στὸ πίσω μέρος της, πολὺ... ἀποκαλυπτικά!

Ὁ Τζᾶκ τὴν κυττάζει μὲ

γουργωμένα μάτια ψιθυρίζοντας:

— Μέγας εἶσαι, κύριε!

Ἡ Μπούλ ὅμως πού ἔχει καταλάβει τὸ κακὸ πού ἔπαθε, πετιέται ὀρθή, φτάνει τρέχοντας στὸ μοτοσακὸ, πηδάει ἐπάνω, τὸ βάζει γρήγορα «μπροστὰ» καὶ ξεκινάει...

Οἱ ἄνθρωποι, ἀπ' ὅπου περνάει, πού δὲν ἔχουν βέβαια δὴ τὸ σχίσιμο τῆς προβιάς της, τὴ νομίζουν γιὰ πραγματικὸ σκυλι πού ὀδηγεῖ μοτοσακὸ! Κι' ἄντρες, γυναῖκες, νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ, τρέχουν πίσω της, ἄλλοι γελώντας καὶ ἄλλοι κάνοντας τὸ σταυρὸ τους!

Ὁ Τζᾶκ Μάρτεν ξεχνώντας νὰ κλειδώσῃ τὸ γκαράζ, πηδάει γρήγορα στὸ βολάν τοῦ μαύρου αυτοκινήτου καὶ τρέχει κι' αὐτὸς νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸ παράξενο θέαμα.

Ἀπὸ τότε πού βῆκε ἀπ' τὸ τρελλοκομεῖο δὲν εἶναι ποτὲ ἀπόλυτα ἰσορροπημένος. Καθὼς τρέχει ὅμως κάνει μιὰ ἀπάτομη στροφή γιὰ νὰ διγῆ μπροστὰ ἀπ' τὸν κόσμο κι' ἀπ' τὸ μοτοσακὸ. Μὰ δὲν προσέχει καὶ πέφτει πάνω σὲ μιὰ ἀνήμπορη γρηούλα πού τὴν τραυματίζει ἐλαφρά. Ἐνας πόλισιμαν τυχαίνει νὰ θρῖσκεται κάπου ἐκεῖ κοντά, βλέπει τὸ ἀτύχημα καὶ πιάνει τὸν ὀδηγό. Τὸν ὑποχρεώνει νὰ μεταφέρῃ πρῶτα τὴ γρηούλα στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν (Κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἀφοῦ παραδίνουν τὸ νοικιασμένο αὐτοκίνητο στὸ γκαράζ, τὸν τραβάει ἰστὸ Ἀστυνομικὸ Τμήμα

και τὸν κλείνει στὸ Κρατητήριο.

•Ο ἄθλος
τῆς Γεροντοκόρης

ΚΑΙ τώρα ἀς παρακολουθήσουμε τὸν Γιούπυ ἀπ' τῆ στιγμῆ πού μεταμφιεσμένος σὲ γεροντοκόρη, μπαίνει, κρυφά ἀπ' τὸν Τζάκ Μάρτεν, στὸ μικρὸ ἡμιὑπόγειο γκαράζ.

Στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο του βρίσκει μιὰ μικρὴ πόρτὰ κλειδωμένη γερά. Μὲ τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα πούχει στὴ γεροντοκορίστικη μαῦρη τσάντα του καὶ μὲ τὰ μαθήματα τοῦ εἶχε πάρει ἀπὸ μικρὸς ἀπ' τὸ μακαρίτη πατέρα του, καταφέρνει νὰ τὴν ἀνοίξῃ μέσῃ σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Τὰ πέρα κάτω εἶναι εὐκόλα. Κατεβαίνει τὰ εἴκοσι, πετρίνα σκαλοπάτια πού μυρίζουν μούχλα καὶ φτάνει μπροστὰ στὸ ὑπόγειο μπουντροῦμι πού βρίσκεται αἰχμάλωτος ὁ Μάξ Μπῶρ. Ἡ βαρειά ἀμπάρα ἀπ' ἔξω δὲν εἶναι ξεκλειδωτὴ ὅπως νόμιζε ὁ ντέτεκτιβ. Εἶναι κλειδωμένη καὶ πάλι γερά μάλιστα. Μόνο πού ἡ κλειδαριά της εἶναι αὐτόματη. Κλειδώνει καὶ ξεκλειδώνει χωρὶς κλειδί, ἀλλὰ μὲ συνδυασμοὺς τριῶν γραμμῶτων.

Ὁ Γιούπυ πολὺ θὰ ἤθελε νὰ παίξῃ ψάχνοντας ν' ἀνακαλύψῃ τὸ συνδυασμὸ πού θὰ τὴν ἀνοίγε. Μὰ αὐτὴ τὴ φορά δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Μὲ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὴν τέχνη τοῦ πατέρα του καταφέρνει γρήγορα νὰ διαρρήξῃ κι' αὐ-

τὴν. Ἔτσι τραβάει χαρούμενος τὴν ἀμπάρα καὶ μπαίνει μέσα.

Ὁ Μάξ Μπῶρ βρίσκειται— ὅπως ξέρουμε — δεμένος μὲ τὸ χαλκὰ τῆς ἀλυσίδας ἀπ' τὸ ποδάρι. Στὸ μισοσκόταδο τοῦ ὑπόγειου μπουντροῦμιου δὲν ἀναγνωρίζει τὸ Γιούπυ. Καὶ ρωτᾷει παραξενεμένος:

— Ποιὰ εἶσ' ἐσύ, κυρά μου;

Ὁ διαβολεμένος πιτσιρίκος τοῦ ἀποκρίνεται μὲ προσποιητὴ γυναικεῖα φωνή:

— Ἡ... θεῖά σου κι' τὸ Σικάγο, καλέ! Τόσο γρήγορα μὲ ἔξεχασες, ἀνημιέ μου;

Καὶ ξεσπάει σ' ἓνα πλατὺ παιδικὸ καλόκαρδο γέλιο.

Ὁ ντέτεκτιβ πού τὸν ἀναγνωρίζει τώρα, γίνεται ἔξω φρενῶν:

— Ἐσύ ἐδῶ, παληόπαιδο; Εἰδοποίησες τὸν Μπέρριμαν;

— Ἦρθα νὰ σὲ βγάλω γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς μονάχος σου! Τέτοιες γκάφες ἐγώ, δὲν τὶς κάνω!

Ἀμέσως ἀνοίγει τὴν τσάντα του, βγάζει ἓνα μικρὸ ἀτσαλένιο σιδεροπρίονο, σκύβει κι' ἀρχίζει νὰ κόβῃ τὸν πρῶτο κρίκο τῆς ἀλυσίδας κοντὰ στὸ βραχιόλι τοῦ ποδαριοῦ του.

Ὁ Μάξ Μπῶρ τὸν κυττάζει ἀπὸ ψηλὰ χαμογελώντας μὲ ἱκανοποίησι καὶ ὑπερηφάνεια γι' αὐτόν. Ὅμως τοῦ λέει σὲ προσποιητὰ θυμωμένο τόνο:

— Αἴντε!.. Λύσε μου γρήγορα τὸ πόδι νὰ σὲ πετάξω ἔξω μὲ τίς... κλωτσιές!

Ὁ Γιούπυ διακόπτει γιὰ

μιά στιγμή τὸ πριγιόνισμα, σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ τὸν κυττάζει ἐπιτιμητικά:

— Ντροπὴ Μάξιμπωρ... Ἔτσι μιλάνε σὲ μιά... δεσποινίς;!

— Δεσποινίδα, τὸν διορθώνει ὁ ντέκτιβ αὐστηρά. Καὶ προσθέτει:

— Τὰ βλέπεις; Γιὰ ν' ἀνακατώνεσαι μ' αὐτὲς τὶς ἀνοησίες, παραμελεῖς τὰ μαθήματά σου καὶ θὰ μείνης ἀγράμματος.

Ὁ τρομερὸς πιτσιρίκος ἔχει τὴν ἀπάντησι ἑτοιμῆ:

— Καλύτερα νὰ μείνω ἐγὼ ἀγράμματος, παρὰ νὰ μείνης ἐσύ κλεισμένος σ' αὐτὸ τὸ μπουντρούμι. Ἀμέ!

Μιὰ «ἀσήμαντη» πληροφορία

Σ Ε ΛΙΓΟ ὁ «κρίκος τῆς ἀλυσίδας» εἶναι κομμουνιστὸς κι' ὁ Μάξ Μπὼρ ἐλεύθερος.

Βγάζει ἀμέσως τὰ γυναικεῖα ρούχα καὶ τὴν περρούκα ποὺ φοράει ὁ Γιούπυ καὶ σβήνει τὶς ψεύτικες ρυτίδες τοῦ προσώπου του. Εὐτυχῶς ποὺ ἀπὸ μέσα φοράει τὸ ποικύμισο κι' ἓνα κοντὸ παντελονάκι.

Κρύβουν τὰ ρούχα κάπου, ἀνεβαίνουν τὰ πέτρινα σκαλοπάτια καὶ βγαίνουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γκαράζ. Δοκιμάζουν τὸ ρολλὸ καὶ τὸ βρί-

Ὁ ἄγνωστος κρατᾷ μιὰ ἀγκυλιὰ ἐφημερίδες καὶ ξεφωνίζει σὰν τρελλός: — «Κ' ἐγὼ ποίος εἶμαι; Κ' ἐγὼ ποίος εἶμαι;»

σκουν ξεκλείδωτο.

— Πρόσβε, λέει στο Γιού-
πυ ό ντέκτιβ. Θ' ανοίξουμε
τό ρολλό με θάρρος σά να εί-
μαστε νοικοκυραίοι. Καί θγαί
νοντας έξω θά τ' αφήσουμε
άνοιχτό καί θά μιλάμε δυνα-
τά.

— Σύμφωνοι, αλλά τί θά
λέμε; ρωτάει ό πιτσιρίκος.

Ό Μάξ Μπάρ συλλογιέται
λίγο καί τ' άποκρίνεται:

— Έγώ θά σε ρωτάω πού
πήγε ό σωφέρ κι' έσύ θά μου
λές πώς δέν ξερείς...

Έτσι καί γίνεται. Ό ντέ-
τεκτιβ σηκώνει με θόρυβο τό
ρολλό καί θγαίνει έξω μαλλώ-
νοντας τό Γιούπυ:

— Δέν σου είπα να του πής
να μη φύγη; Πού στο διάβολο
πήγε τώρα;

Ό διαβολεμένος μικρός τ'
άποκρίνεται κλαψουρίζοντας:

— Τί φταίω έγώ; Άφου
του τό είπα... Αυτός όμως έ-
φυγε. Λογαριασμό θά δώση
σ' έμένα;

Ένα γκαρσόνι με γυαλιά
καί ύφος δημοδιδασκάλου,
πού βρίσκεται στην πόρτα
του άπέναντι γαλατάδικου,
τους άκούει καί πλησιάζει τόν
Μάξ:

— Μού επιτρέπετε μιá ά-
σήμαντη έρώτηση, κύριε;

— Όρίστε.

— Μήπως ζητάτε ένα σωφ
φέρ ψηλό μελαχροινό που βγή
κε άπ' τό γκαράζ μ' ένα μαύ-
ρο παληό άμάξι;

— Ναί... Ξέρεις τίποτα;

— Άσήμαντα πράγματα!..

— Πού βρίσκεται τώρα;

— Σίγουρα στο Κρατητή-

ριο του Τμήματος, κύριε... Έ
τρεχε για να προλάβη τη
σκύλα με τό μοτοσακό καί
χτύπησε μιá γρηούλα. Όχι
σεβαρά όμως... Άσήμαντα
πράγματα... Τόν είδε όμως έ-
νας πόλιςμαν καί τόν έπιασε
λόγω της άσημάντου αυτής
άφορμής...

Ό ντέκτιβ κυττάζει τό
γκαρσόνι όπως κυττάμε τους
τρελλούς. Ό Γιούπυ όμως γί-
νεται έξω φρενών:

— Πάει τό μοτοσακό μου!
Όστε τό καβάλλησε κι' έφυ-
γε; Βρε την παλιοσκύλα!
Θά την πιάσω καί θά της ξερ-
ριζώσω την άλογοουρά!

— Ποιά είναι ή σκύλα που
καβάλλησε τό μοτοσακό; ρω-
τάει χαμένα ό Μάξ Μπάρ.

— Αυτή ή τρελλομπούλ,
τ' άποκρίνεται. Θά την πιάση
ό μπόγιας καί θά χάσω τό μο-
τοσακό μου.

Ό ντέκτιβ για πρώτη φο-
ρά στη ζωή του δέν καταλα-
βαίνει τίποτα. Ό Γιούπυ δ-
μως τόν τραβάει άπ' τό μπρά-
τσου:

— Πάμε τώρα στο Τμήμα
να βρούμε τό Τζάκ. Καί γυ-
ρίζοντας στο γκαρσόνι του
γαλακτοπωλείου προσθέτει:

— Γεια σου, κύριε Άσή-
μαντε! Σ' ευχαριστούμε για
την «άσήμαντη» πληροφο-
ρία! Θά περάσω αύριο να
φάω και μιá σκάφη λουκου-
μάδες!

Ό Μάξ Μπάρ στέλνει τό
Γιούπυ στο σπίτι με την αυ-
στηρή έντολή να μη πη σε
κανέναν τίποτα άπ' όσα είδε
καί άκουσε. Να μη πη ακόμα

ούτε και πώς συναντήθηκε μαζί του...

«Κι' αυτός παίρνει ένα ταξί, φθάνει στο Αστυνομικό Τμήμα που κρατήθηκε ο Τζάκ Μάρτεν και παρουσιάζεται άμεσα στο διοικητή που, όπως συμβαίνει με όλους σχεδόν, είναι φίλος του.

Μετά το Τμήμα πηγαίνει βιαστικός στο διαμέρισμά του, όπου σε λίγο η Τζίν Άστορ τον παίρνει στο τηλέφωνο ανήσυχη για την εξαφάνισή του.

— Είμαι καλά Τζίν, την πληροφορεί γελαστός. Είχα παρακολουθήσει κάποιον που νόμισα ύποπτο, μα γελάστηκα στις προβλέψεις μου... Όταν σιμαντηθούμε θα σας τα πώ... Έσείς τί κάνατε; Έχετε τίποτα νεώτερο;

«Η δημοσιογράφος του δίνει «χαρτί και καλαμάρι» όλα όσα είχαν συμβή απ' τη στιγμή που έφυγε από κοντά τους. Και του αφηγείται με κάθε λεπτομέρεια την επίσκεψή τους στο μεγάλο Ουάϊν, την ανακάλυψη της αισθηματικής αλληλογραφίας της Ρούλυ με κάποιον Τζάκ Μάρτεν και κάθε τί που τους είχε πη ή ο σύζυγος του θύματος για τη γυναίκα του, για την αδελφή της και για τον έαυτό του.

Και το τηλεφώνημα τελώνει με την παράκλησι του ντέκετιβ.

— Σε παρακαλώ, Τζίν: Μη πής στον Μπέριμον πώς τηλεφωνηθήκαμε... Ούτε πώς βρι

«Η δημοσιογράφος Τζίν Άστορ

σκομαί εδώ, στη Νέα Υόρκη:

— Κρύβεσαι, Μάξ;

— Όχι. Μά θέλω να το κάνω μιά μικρή έκπληξι.

— Ο' κεύ!

Μιά ώρα μετά το τηλεφώνημα, ο Μάξ Μπάρ βγαίνει απ' το διαμέρισμά του με προφυλάξεις σαν κλέφτης και προσπαθεί να φύγη απ' το κτίριο άπαρατήρητος. Ο θυρωρός όμως τον ρωτάει σαν φτάνει στην έξοδο:

— Ζητάτε κανέναν, κύριε;

— Ναί... Τον ντέκετιβ

Μάξ Μπάρ. Μά λείπει απ' το διαμέρισμά του...

Ο θυρωρός παραξευεύεται:

— Περίεργο... Δεν είναι μιά ώρα που ανέβηκε και δεν έχει ξανακατέβει.

Δυο παράξενες επισκέψεις

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ όμως τον Μάξ Μπάρν κ' ἄς παρακολουθήσουμε τον Τζάκ Μάρτεν, τον ψηλό, μελαχροινό και χεροδύναμο άλλοτε σωματοφύλακα του Φρέντ Ουάϊν και φίλο ἴσως του θύματος.

Φαίνεται πῶς μετὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ντέτεκτιβ, ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος θὰ τὸν ἀπέλυσε ἀπ' τὸ Κρατητήριον. Ἄλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται πῶς ὕστερ' ἀπὸ δυὸ περίπου ὥρες μπαίνει ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ ἡμιῦπόγειο γκαράζ, τὸ ξανακλείνει καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἀντικρυνὴ μικρὴ πόρτα κατεβαίνει τὰ εἰκοσι πέντε σκαλοπάτια. Ὑστερα περνώντας ἀδιάφορος μπροστὰ ἀπ' τὴν παραβιασμένη κ' ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ἀδειοῦ μπουντρομιοῦ ἀνεβαίνει μιὰ ἄλλη ἐσωτερικὴ σκάλα καὶ βγαίνει ἐπάνω στὸ ἀπόμερο καὶ μισοσκότεινο δωμάτιο τοῦ κτιρίου. Πιέζει συνθηματικὰ τὸ κρυφὸ πουὰρ τοῦ κουδουνιοῦ ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' τὸ βαρὺ ριντῶ καὶ περιμένει:

Σὲ λίγο φτάνει ὁ γνωστός μας «ἀγνωστός» ἄνθρωπος:

— Λοιπόν; ρωτᾷ.

— Τὴν ἔπαθα ἀφεντικὸ τ' ἀποκρίνεται ὁ Τζάκ Μάρτεν. Αὐτὸς ὁ σατανὰς ὁ ντέτεκτιβ κατάφερε καὶ μοῦ τόσκασε...

— Πῶς;! Πότε;!

— Ποῦ νὰ ξέρω; Πῆγα καὶ τοῦ πέρασα τὸ χαλκὰ στὸ πόδι, ὅπως μοῦ εἶπες, τοῦ ἔλυσα τὰ σχοινιά καὶ τὰ μαντή-

λια καὶ τοῦ ἄφησα ψωμί καὶ νερό. Ὑστερα ἔδωγα τὸ νοικιασμένο ἀμάξι γιὰ νὰ τὸ πᾶω στὸ γκαράζ. Μὰ εἶδα μιὰ σκύλα νὰ τρέχει πάνω σὲ σὲ μοτοσακό, κ' ἔπεσα σὲ μιὰ γρηά. Τὴ χτύπησα λίγο κ' ἕνας πόλισμαν μὲ πήγε στὸ Τμήμα. Τώρα ποῦ μ' ἄφησαν καὶ γύρισα ἐδῶ, ὁ Μάξ Μπάρν ἔχει κάνει φτερά!

— Εἶσαι γιὰ τὰ σίδερα μουγγρίζει ὁ «Ἀφέντης». Πρέπει νὰ ξανακλειστής σὲ τρελλοκομεῖο!... Ξέρεις πῶς τώρα εἶμαι χαμένος;

— Κιθάλου, τ' ἀποκρίνεται ὁ Τζάκ Μάρτεν. Ἄν δὲν μιλήσω ἐγώ, πῶς μποροῦν νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια; Καὶ ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ μιλήσω βέβαια ἂν μοῦ δώσης τὶς πενήντα χιλιάδες δολλάρια...

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ στὸν «Ἀφέντη», ὁ Τζάκ Μάρτεν τρέχει μ' ἕνα ταξί σὲ μιὰ ἐξοχικὴ κ' ἀπόμερη βίλλα. Ἡ οικοδόσποινα, ποὺ ζῆ μονάχη μέσα σ' αὐτὴ, τὸν περιμένει μὲ ἀγωνία.

— Λοιπόν;

— Ὅλα ἐν τάξει, τὴν καθουχάζει. Ὁ «Ἀφέντης» μ' ἔστειλε νὰ σοῦ πῶ νὰ μὴ στεναχωριέσαι πιά. Σὲ μερικὲς ἑβδομάδες τὸ μεγάλο δνειρὸ

Ἀπροσδόκητη
διαθήκη

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ μεσημέρι ὅταν ὁ Μάξ Μπάρν ἐπισκέπτεται στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο του τὸν Μπέριας θὰ πραγματοποιηθῇ!..

μον. 'Ο έπιθεωρητής τόν κυττάζει σαν θρυκόλακα:

— 'Επί τέλους, Μάξ! 'Η γή άνοιξε και σε κατάτιε; 'Εδω έχουμε γεγονότα που θα συνταράξουν τή πλήθη!..

Και τού διηγείται με λίγα λόγια όσα είχαν συμβή, κατα λήγοντας:

— Πρίν λίγο κατάφερα και πήρα τήν άδεια άπ' τόν εισαγγελέα ν' άνοιχτή ή διαθήκη τού θύματος.

— Λοιπόν;

— Δέν θα τώ πιστέψης: 'Ο λάκληρη τήν περιουσία της τήν αφήνει...

— Στό Κράτος;

— "Οχι. Σε μιá άσχημη και γεροντοκόρη άδελφή της. Τήν Πάζιν Ράκσον! Χά, χά, χά!... Κι' ό άντρας της τόχε δέσει «ψιλό κόμπο» πώς θα τήν κληρονομούσε αυτός!

— Κι' ίσως τή δολοφόνησε και γι' αυτό τώ λόγο.

'Ο Μπέριμαν έξανίσταται:

— "Οχι! Άδύνατον! 'Ο Φρέντ Ουάιν δέν μπορούσε νά σκοτώση τή γυναίκα του μονάχα με τήν έλπίδα πώς πιθανόν νά τόν είχε αφήσει κληρονόμο της. Τά έγκλήματα δέν γίνονται με έλπίδες, αλλά με βεβαιότητες. Κι' ό Φρέντ δέν μπορούσε νά ήταν βέβαιος...

'Ο Μάξ Μπάρ ρωτάει:

— Ποιοί έχουν υπογράψει μάρτυρες σ' αυτή τή διαθήκη;

— Δύο: ό Τζάκ Μάρτεν, έλλοτε σωματοφύλακός του και κάποιος Ζύλ Φαράν, φίλος τού συζύγου, όπως έμαθα.

— "Αρα, κάνει ό ντέτεκτιβ, ό σύζυγος σίγουρα θα είχε πληροφορηθή τώ περιεχόμενο τής διαθήκης, άπ' τόν ύπάλληλο και τώ φίλο του. Γι' αυτό έκανε τώ έγκλημα...

'Ο έπιθεωρητής τόν κυττάζει χαμένα:

— Είσαι καλά Μάξ, ή νά φωνάξω τόν κτηνίατρο; "Αν ό σύζυγος είχε μάθει τή διαθήκη, γιατί θα σκότωνε τή γυναίκα του; Γιá νά τήν κληρονομήση ή... άδελφή της;

'Ο ένοχος

όμολογεί

ΤΟ απόγευμα τής ίδιας ήμέρας στό γραφείο τού Μπέριμαν παρουσιάζεται ένας νέος, ψηλός και γεροδεμένος μελαχροινός άντρας.

— 'Ο κύριος; ρωτάει αδιάφορα ό έπιθεωρητής.

— 'Ονομάζομαι Τζάκ Μάρτεν, τού άποκρίνεται πένθιμά.

'Ο Μπέριμαν πετιέται άπ' τώ κάθισμά του:

— Λοιμπρά! Συλλοιμβάρεσαι άμέσως!

— "Ηρθε νά παραδοθώ μόνος μου, κύριε έπιθεωρητά.

— Δέν έχει σημασία, παιδι μου. 'Εγώ είμαι ύποχρεωμένος νά σ'ε συλλάβω έν όνόματι τού Νόμου!

Και παίρνει άμέσως στόν τηλεφωνικό δίσκο τόν αριθμό τού Μάξ Μπάρ. 'Ο ντέτεκτιβ όμως λείπει και παίρνει άμέσως τόν αριθμό τής δημοσιογράφου:

— Τζίν... "Ελα άμέσως

στο γραφείο μου. Μεγάλη ανάγκη!

Σε λίγα λεπτά της ώρας ή Τζίν Άστορ καταφθάνει κι ό Τζάκ Μάρτεν, τοποθετημένος μπροστά στο μικρόφωνο ενός μαγνητοφώνου, αρχίζει την όμολογία του:

— Κανένα φιλικό, ή αισθηματικό δεσμό δεν είχα ποτέ με τη μακαρίτισσα, Θεός σخرεσθηνε! Έγώ ήμουν ένας υπάλληλος του Φρέντ που με πλήρωνε καλά για να έκτελώ τις διαταγές του... Έτσι, πριν από μερικούς μήνες, άποφάσισε να ξεμπερδέψη τη γυναίκα του...

— Είχε κάνει τότε τη διαθήκη της ή Ρούλυ;

— Ναι, κι ό Φρέντ ήξερε πώς άφηνε όλη την περιουσία στην άδελφή της. Του τό είχαμε πη κ' έγώ κ' ένας φίλος του που ήμαστε μάρτυρες...

— Τότε γιατί ήθελε να τη σκοτώση; Για έκδίκησι;

— Όχι. Άλλα για να βάλη στο χέρι την περιουσία της.

Ό Μπέριμαν γυρίζει στη δημοσιογράφο και της λέει σιγά:

— Αύτος πρέπει να ξανακλειστή σε ψυχιατρείο. Δεν είναι πάλι καλά.

Ό Τζάκ Μάρτεν συνεχίζει:

— Με κατηγορήσε λοιπόν ψεύτικα στη γυναίκα του πώς τον έκβιάζω τάχα να μου δίνω χρήματα κι αύτη με πέταξε με τις κλωτσιές άπ' τό μέγαρο. Όστερα σκηνοθετή-

σαμε έναν ψεύτικο καυγά, πώς τάχα τον κτύπησα, και μούκανε και μήνυση, για να φαίνεται πώς δεν είχαμε καμιά σχέση μαζί... Άργότερα μ' έβαλε να γράψω στη Ρούλυ ένα σωρό πρυφερά γράμματα που να δείχνουν πώς οι σχέσεις μας ήτανε πολύ προχωρημένες. Τέλος προχθές τη νύχτα της έβριξε ναρκωτικό στο θραδυνό τσαί που συνήθιζε να πίνη και μου την παρέδωσε άναίσθητη για να έκτελέσω τό σχέδιο που είχα καταστρώσει: Νοίκιασα πρώτα ένα παλιό μαύρο αυτοκίνητο από κάποιο γκαράζ και τ' άφησα σ' έναν καρρόδρομο κοντά στο δέκατο τρίτο τούνελ. Όστερα γύρισα, κατέβασα την άναίσθητη Ρούλυ στο ήμιμόπαγιο γκαράζ και τη χτύπησα δυνατά με τη μανιέλα στο κεφάλι. Όστερα νεκρή τη μετέφερα με την κόκκινη λιμουζίνα μπροστά στο άνοιγμα του τούνελ. Σε λίγο τό έξπρές την τίναξε στον άέρα...

»Έγώ χτυπήθηκα με μια πέτρα μοναχος μου κι έσχισα τα ρούχα μου για να φαίνεται πώς την ώρα της συγκρούσεως βρισκόμουν μαζί της μέσα στ' άμάξι. Κατά τό σχέδιο του Φρέντ έπρεπε να φανή πώς ή γυναίκα του έπρεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος σ' ένα κρυφό ραντεβού με κάποιο φίλο της. Δηλαδή έμένα. Κ' έγώ είχα αναλάβει να τ' άκάνω όλ' αυτά για πενήντα χιλιάδες δολάρια που θά μου έδινε... Κα-

τά τὰ ἄλλα ἦμουν ἀσφαλι-
σμένοι. Δὲν μπορούσαν βέ-
βαια νὰ μὲ καθήσουν στὴν ἡ-
λεκτρικὴ καρέκλα ἐπειδὴ εἶχα
κάποιο αἰσθημα μὲ μιὰ κυ-
ρία. Οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ
τελευταῖος! Ὁ θάνατός της
θὰ πιστευαν ὅλοι πὼς προήλ-
θε ἀπὸ τὴ σύγκρουσι τοῦ ἐξ-
πρὸς μὲ τ' αὐτοκίνητο... "Ο-
σο γιὰ τὸν Φρέντ Οὐάιν κανέ-
νας λογικὸς ἄνθρωπος δὲν θὰ
μποροῦσε νὰ τὸν ὑποψιασθῇ.
Ἡ διαθήκη ποὺ τὸν ἀποκλή-
σανε καὶ ποὺ θὰ δεβαιώναμε
ἐμεῖς πὼς τοῦ εἶχαμε μαρτυ-
ρήσει τὸ περιεχόμενό της, τὸν
ἀπέκλειε ἀπὸ δολοφόνου τῆς
γυναίκας του, ἀφοῦ μὲ τὸ θά-
νατό της εἶχε νὰ ζημιωθῇ καὶ
ὄχι νὰ κερδίσει. Κι' ὅμως...

— Τότε γιατί σ' ἔβαλε νὰ
τὴ δολοφονήσης; τὸν διακό-
πτει ὁ Μπέριμαν.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ κυρι-
ώτερο: Ὁ Φρέντ εἶχε κατα-
φέρει νὰ ξεμυαλίσει τὴν κου-
νιάδα του. Τὴν Πάξιν Ράκσον.
Τὴν ἄσχημη καὶ σπριμμένη
γεροντοκόρη. Αὐτὴ θὰ τοῦ ἔ-
δινε καὶ τὶς πενήντα χιλιάδες
δολάρια ποὺ θὰ μὲ πλήρωνε.
Σὲ μερικὲς βδομάδες ποὺ θὰ
ξεχνιότανε τὸ ζήτημα θὰ παν-
τρευόντουσαν. Κι' ὁ Φρέντ
θάβαζε στὸ χέρι ὄχι μόνο τὸ
μερίδιο τῆς πρώτης γυναι-
κας του ποὺ θὰ εἶχε κληρονο-
μῆση ἢ δεύτερη, μὰ καὶ τὸ με-
ρίδιο τῆς ἴδιας τῆς Πάξιν ποὺ

ἦταν ἄλλη μιὰ τεράστια πε-
ρυσία!

— Κι' ὕστερα;

— Τὸ «ὑστερα» τῶχαμε
συμφωνήσει προκαταβολικά.
Θὰ μοῦδινε ἑκατὸ χιλιάδες
δολάρια γιὰ νὰ βγάλω ἀπ'
τὴ μίεση κι' αὐτὴν...

.....
Ὁ Μπέριμαν ἐτοιμάζεται
νὰ βγάλῃ τὶς χειροπέδες ὅταν
ὁ δολοφόνος, τραβᾷ τὴ μά-
σκα ποὺ φορεῖ καί... μετα-
βάλλεται σὲ Μὰξ Μπῶρ!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὰ χάνει
καὶ ὁ Μὰξ ἀναλαμβάνει νὰ
τοῦ ἐξηγήσῃ πὼς ὁ δολοφόνος
εἶναι ἀκόμη στὸ τμήμα ἐπει-
τα ἀπὸ τὸ ἀτύχημα ποὺ προ-
κάλεσε στὴ γριά καὶ πὼς,
αὐτός, μεταμφιεσμένος σὲ
Μάρτεν κατὰφερε ν' ἀποσπά-
σῃ ὁμολογίες ἀπὸ τὸν Οὐάιν
καὶ τὴν Πάγκυ καὶ νὰ διαλευ-
κάνῃ τὴν ὑπόθεσι.

— Καὶ τώρα μπορεῖς νὰ
τοὺς συλλάβεις, καταλήγει ὁ
δαιμόνιος ντέκτετιβ.

— Λαμπρά!, κάνει ὁ Μπέρ-
ιμαν καί... πέφτει ἀναίσθη-
τος ἀπὸ τὴν συγκίνησί του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίγει
ἡ πόρτα καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ
σπρώχνουν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ
κρατᾷ ἕνα μάτσο ἐφημερί-
δες καὶ φωνάζει: «Ποιὸς εἶ-
μαι, ποιὸς εἶμαι!». Εἶναι ὁ
Τζακ Μάρτιν ποὺ εἶχε τρελ-
λαθῇ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἄποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Δ Ε Κ Α 13 Τ Ρ Ι Α

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθ. 7—Τιμή δραχμαὶ 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

θὰ σημάνη συναγερμός στους φίλους του αστυνομικού μυθιστορήματος. Τὸ θρυλικὸ πιά σὲ ὀλόκληρη τὴν 'Ελλάδα αστυνομικὸ περιοδικό:

«ΔΕΚΑΤΡΙΑ»

θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ὄγδοο καὶ καλύτερο τεύχος του μετὴν καταπληκτικὴ περιπέτεια τοῦ διασήμου ἑλληνοαμερικανοῦ ντέτεκτιβ:

Μ Α Ξ Μ Π Ω Ρ

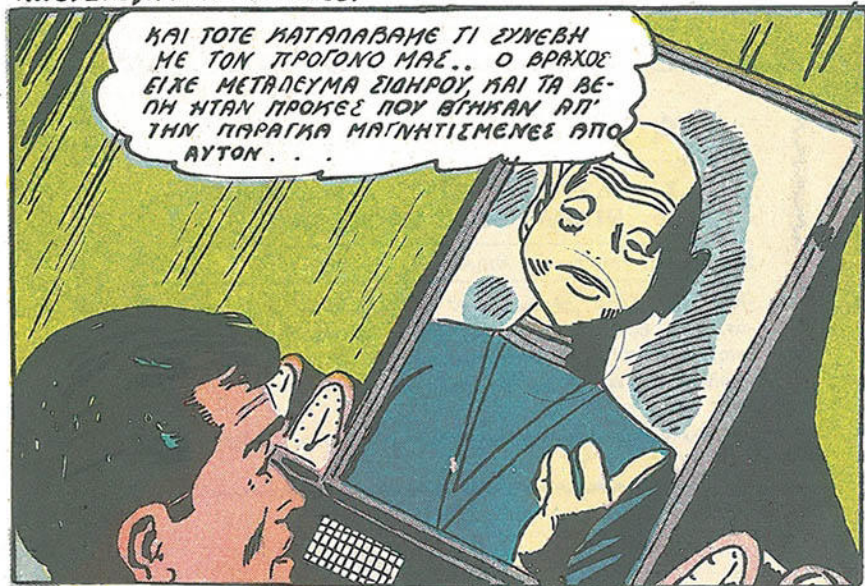
μετὸν τίτλο:

«Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ»

Γραμμένη ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ.

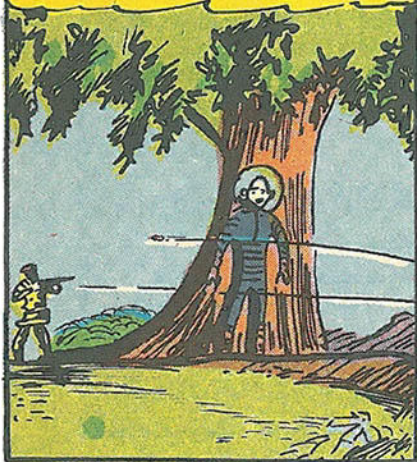
Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνη ποῦ νὰ μὴ διαβάσῃ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη τόν:

«ΤΡΕΛΛΟ ΕΦΕΥΡΕΤΗ»

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑΜΕ ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ
ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΟΓΟΝΟ ΜΑΣ... Ο ΒΡΑΧΟΣ
ΕΙΧΕ ΜΕΤΑΛΕΥΜΑ ΣΙΩΗΡΟΥ, ΚΑΙ ΤΑ ΒΕ-
ΠΗ ΗΤΑΝ ΠΡΟΚΕΣ ΠΟΥ ΒΓΗΚΑΝ ΑΠ'
ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΚΑ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟ
ΑΥΤΟΝ...

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕ ΚΥΝΗΓΟΥΣΕ
ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΤΟΝ ΕΙΔΕ ΚΑΘΟΛΟΥ
ΗΤΑΝ Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑ-
ΝΕ ΤΗ ΣΦΑΙΡΑ ΝΑ ΕΡΧΕΤΑΙ
ΚΑΤ'ΕΠΙΛΟΓΗ ΣΤΟ ΚΟ-ΣΟΥΜ...

ΤΟΤΕ ΜΑΤΙ ΤΕΤΟΙΟ ΘΑ ΣΥΝΕΒΗ ΚΑΙ
ΜΕ ΜΕΝΑ... ΠΙΘΑΝΟΝ ΤΟ ΚΛΙΜΑ
ΤΟΥ ΠΑΙΣΜΕΝΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΝΑ ΗΥ-
ΞΗΣΕ ΤΗ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΞ-
ΗΜΕΤΟΣ ΜΟΥ 10 ΦΟΡΕΣ ΟΠΟΤΕ
ΕΓΙΝΑ ΕΚΦΟΡΕΣ ΤΕΡΑΣΤΙΑΣ
ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...